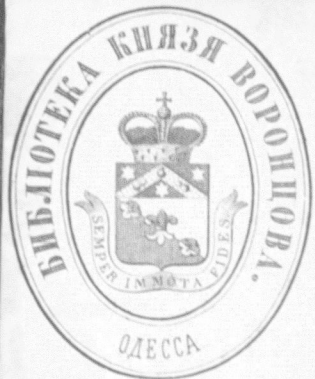

Воранцов
3985

Шкафъ 3

Полка / № 7

Варанцев
3985

Князькова Библиотека Ону им К. Ментажова

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ ім. І. І. МЕЧНИКОВА

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ,
ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΤΙΝΩΝ

λυρικῶν ποιητῶν μέλη.

ANACREONTIS ET ALIORVM

Lyricorum aliquot poetarum Ode.

IN eisdem ~~libris~~ ~~Observationes.~~

E ADEM *Latine.*

TYPIS REGIIS.

PARISIIS, M. D. LVI.

Apud Guil. Morelium, in Græcis typographum
Regium, & Rob. Stephanson.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ.

Ανακρέων τήϊος, λυκίος, Σκυθίης υἱός· οἱ
 ὃ Εὐμήλου, οἱ δὲ Παρθενίς, οἱ ὃ Αἰετοκρί-
 του ἐδόξαζον· ἔγραψεν ἕνεκα καὶ ἰάμβους,
 ἰάδι πρῶτα διχλεύων· γέρονε καὶ Πολυ-
 κράτιν ὃν Σάμου τύραννον, Ὀλυμπιάδι
 νβ· οἱ δὲ, ὅτι Κύρου καὶ Καμβύσου ἑταί-
 ροισιν αὐτῶν, καὶ πρὸς κε· Ὀλυμπιάδα· ἐκ-
 πεσῶν δὲ Τέω Διὰ πρὸς Ἰστιαίς ἐπιδράσα-
 σιν, ὡκῆσεν Ἀθήνησιν ἐν Θράκῃ· βίος ὃ ἔτι
 αὐτῶν πρὸς ἔρωτας παίδων, καὶ γυναικῶν,
 καὶ ὠδῶν· καὶ στίχων ἔγραψε παροινιά τε μέ-
 λη, καὶ ἰάμβους, καὶ τὰ καλοῦ μῦθον ἀνα-
 κρεόντια.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

τήϊος μύθη

ΕΙΣ ΑΥΤΑΝ.

Ελω λέξην ἀπειδείας,
 θέλω δὲ Κάδμων ἀ-
 δῆν·
 ὃ ἀβαρβίτος ὃ χορδαῖς
 ἔρωτα μοῦσων ἤχει.
 ἤμειψα εὐδρα πρὸς φίλῳ
 καὶ πρὸς λύρην ἀπασθμ·
 καὶ γὰρ μὲν ἔδον ἀθλοῖς
 Ηρακλέους· λύρη δὲ
 ἔρωτας ἀντεφώνη.
 χαίροιτε λοιπὸν ἡμῶν
 ἤρωες· ἢ λύρη γὰρ

μόνοις ἔρωτας ἄδῃ.

ΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.

Ψύσις κέρματα ζωῆς,
ὀπλὰς δ' ἔδωκεν ἰπποῖς,
ποδακίλιον χαλκοῖς,
λέοισι χάσμι' ὀδόντων,
τοῖς ἰχθύσιν ὄνηκτόν,
τοῖς ὀρνέοις πέταδα,
τοῖς ἀνδράσι φρόνημα.
ζωαῖζιν ἄνθρωποι εἶχε.
ὡς οὖν διδασκαλῶς,
αἰτ' ἀσπίδων ἀπασῶν,
αὐτ' ἐχέων ἀπύρτων.
νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον,
καὶ πῦρ καλὴ τις ἴστα.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Μεσοκκίτοις πόθ' ἔρωτος,
τρέφεται ὅτ' ἀρκτος ἴδη

καὶ χεῖρα τῷ Βοώτου,
μεροπῶν δ' ὕψος πύργου
κέαται κόπῳ δαμνύτα,
ὅτ' Ἔρωσ' ἐπισηαθεῖς μεν
θυρέων ἔκοπι ὀγῆας.
ὡς, ἔφην, θύρας ἀράτει
κατὰ μεν χροῖς ὀνείροισι,
ὅσ' Ἔρωσ' ἀνοίγει, Φοῖ,
βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι.
βρέχεται δ' ἀσέλιων
καὶ νύκτα πεπλαῖνμα.
χέουσα τῶντ' ἀκούσας
δύα δ' ὄψ' ἰδὼν λύχρον ἄλγας,
ἀνέφρα καὶ βρέφος μὲν
ἔσπρα, φέροντα τόξον,
πέρυχαί τε καὶ φαρέτῳ
πῶδ' ἰδὼν καθίστας,
παλάμοισι χεῖρας αὐτῶν
αἰθέταλπον, ὅκ' ὅχαιτης
ἀπέθλιον ὑγρὸν ὕδαρ.

ὁ δ' ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
 φέρε, Φησί, πειρώσω μιν.
 τόδε τόξον ἔστ' μοι νῦν,
 βράβεσθαι βραχέϊστανδρῆ.
 τρυφὴ δ' ἔχει με τύπῃ
 μέσον ἢ πῦρ, ὡσπερ οἴζρος.
 ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων,
 ξένη δ' εἶπε, συγχάρηθι.
 κέρας ἀβραβῆς μὲν ἔστι,
 σὺ δ' ἔχεις ἕω πονήσας.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐπὶ μυρσίνας τερείνας,
 ἔπι λωπίνας τε ποίνας
 σπρέσας θέλω παρπίνην.
 ὁ δ' Ἔρωσ χιτῶνα δήσας
 ὑπὲρ αὐχένος παπύρω,
 μέθυ μοι διακονείτω.
 Ἐχὸς ἀρμάτων γὰρ οἶα,
 βίωτος πρὸς κυλιαθεῖς, ὃ

ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
 κόνις ὀφέων λυθέντων.
 τί σε δεῖ λίθον μωρίζην,
 τί δ' ἔγῃ χέην μάταια.
 ἐμὲ μάλλον, ὡς ἐπὶ ζῶ,
 μύεισον, ῥόδοις δὲ κράτα
 πύκασσον, κἀλὴ δ' ἑταίριον.
 ἄρην, Ἔρωσ, ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν
 ἔσσο νερτέρων χορείας,
 σκεδάσασθαι θέλω μερίμνας.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Τὸ ῥόδον δ' ἔγωγε ἐρώτων
 μίξω μὲν Διονύσῳ,
 δ' ῥόδον δ' ἀγαλλίφυλλον
 κροτάφοισιν ἀρμόσμευτες,
 πίνω μιν ἀβραβῆ γελάντες.
 ῥόδον ᾧ φέεισον ἀΐθος,
 ῥόδον εἶαρος μύημα.
 ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά.

ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης
 γέφεται καλοῖς ἰσίοις,
 γρηρίτεσι συλχορβύλων,
 γέρον ὄω με, καὶ λυεῖαι
 πῶδα σοῖς Διόνυσε σιχνοῖς,
 μὲν κούρης βαθυκάλπου
 ῥοδίνοισι γεφαιώσχοις
 πεπυκασμένος χορβύσω.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ.

Στεφαινοῖς μὲν κροτάφοισι
 ῥοδίνοισι Σωμαμόσφυτες,
 μεθύομεν ἀεὶ καλῶντες
 ἔσθ' βαρβίτω ἢ κέερα
 καὶ κισσοῖσι βρέμοντας
 πλοκάμοις φέρσασα ἦρσοις
 χλιδιδμόσφυρος χορβύς.
 ἀεροχαίτας δὲ ἄμα κούρης
 τομάτων ἀδύπνεόντων,
 καὶ πηκτίδων ἀθύρων,

παροχέει λίγαν ὀμφαί.
 ὁ δὲ Ἔρωσ ὁ χυσοχαίτας
 μὲν τῆ καλοῦ λυαῖς
 καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης
 ὄν ἐπέεστον γερανοῖς
 κῶμον μέτεισι χαίρων.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Τακινθίη με ῥάβδω
 χαλεπῶς Ἔρωσ βαδίζων,
 ἐκέλευσε στω Ἐσχάδην.
 δὲ δὲ ὄξεν μὲν αἰαύρων
 ξυλόχαν τε καὶ φαραγγῶν
 Ἐσχάοντα πείρεν ἕδρος.
 κραδίη δὲ ῥινὸς ἀχρῖς
 δυέβαινε, καὶ ἀπέσβην.
 ὁ δὲ Ἔρωσ μέτωπα σείων
 ἀπαλοῖς πλεροῖσιν, εἶπε,
 σὸ γὰρ ἔδωκ' ἐφιλῆσαι.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΥΤΟΥ

ἄγειρον.

Διὰ νυκτὸς ἔγχε θεύδων
 δήγορ φύροισι τ' ἀπῆσι,
 γηγδυμένος λυαῖα,
 ἐδόκω αἰχροῖσι τ' ἀργῖσι
 δρόμον ὠκύν ἐκ τρυφῆς,
 μὲν πρὸ θεῶν ἀθύρων.
 ἐπεκερτόμοισι ὅττι παῖδες
 ἀπαλώτεροι λυαῖα,
 δακτύμαί μοι λέγοντες,
 ἄλλ' ἄγε κελεύεις ἐκείνας.
 ἐθέλοντα δὲ φιλήσασθαι
 φύρον ἔξ ὑπῆα με πώπτες.
 με μνηνώδης δ' ὅττι πῆμα
 πάλιν ἤθελον χαθεύδην.

ΕΙΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΝ.

Ερασίμη πέλιθα,
 πόθεν πόθεν πέτασθαι,

πόθεν μύρων ποσύτων,
 ἐπ' ἠέρος θεῖσσα,
 πνέεις τε καὶ ψαλάζεις.
 τίς ἐστὶ σοὶ μὴδ' δέξ;
 Αναχρέων μ' ἐπέμψε
 πρὸς παῖδα πρὸς Βάθυλλοι,
 ὅν αῖτι τῶν ἀπύτων
 κρατουῦντα καὶ τυραννον.
 πέπρωσκέ με Κυθήρη
 λαβῶσα μικρὸν ὕμνον·
 ἐγὼ δ' Ἀναχρέοντι
 ἄφρακτὰ ποσαύτα
 καὶ νῦν οἷός ἐκείνους
 ὅπισθ' ἄρα κ' ἐμίζω
 καὶ φησιν ὀρθῶς με
 ἕβ' ἄθροισι ποιήσθην.
 ἐγὼ δ' κῆν ἀφῆ με,
 δούλη κερὰ πρὸ αἰτῆ.
 τί γὰρ με δεῖ πέτεσθαι
 ὄρη τε καὶ κατ' ἀγροῖς,

καὶ δένδρεσιν καλῶν,
 Φαρυγῶν ἀγρίων π.
 τρωῖν ἔδω μὲν ἄρτων
 ἀφαρπάσασα χέρων
 Ανακρέοντος αὐτῶ.
 πειῖν δέ μοι δίδωσι
 ὄν οἶνον ὄν παρθένη.
 πιῖσα δ' αὖ χορβύσω,
 καὶ δεσπότιω Ανακρέοντα
 πλεροῖσι συγκαλύψω.
 κρημνῶν δ' ἐπ' αἰπῶν
 τῶν βαρβίτων κατύδα.
 ἔχθρ' ἀπώρτ', ἀπελθε
 γαλιτέραν μ' ἔθνηας
 ἄλυσσπε καὶ κρωῖνας.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ ΚΗΡΙΝΟΝ.

Ερωτα κηρινόν τις
 νειώϊης ἐπάλη.
 ἐγὼ δέ οἱ ὠδασάς,

πόσου γέλως, ἔφλω, σὺ
 ὅτε πύρρον ἐκπαρώμα.
 ὁ δ' εἶπε δαιδιάζων,
 γὰρ αὐτὸν ὀπούσου λῆς.
 ὁ μὲν δ' αὖ ἐκμαίθησ' ἰδῶν,
 ἔκ εἰμι κρηστέχης.
 ἄλλ' ἔγελω σιωοικεῖν
 Ερωτῆ πύρρον ἔκτη.
 δὸς οἶνον, δὸς αὐτὸν ἰεμῖν
 δραχμῆς καλὸν σιῦθνον.
 Ερωσ σὺ δ' ὀθῆας με
 πύρρων εἰ ᾗ μὴ, σὺ
 κτ' φλογὸς ἱακήση.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Λέγουσιν αἱ γυναιχῆς
 Ανακρέων γέρον εἶ,
 γαβῶν ἔσοπλον, ἀδρῆ,
 κόμας μὲν ἔχετ' ἔσας,
 ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.

ἐγὼ ᾧ τὰς κόμας μὲν,
 εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
 οὐκ οἶδα· τῆτο δ' οἶδα,
 ὡς τὰ γέροντι μάλλον
 παρέπει τὰ τερπνὰ παύζην,
 ὅσω πέλας τὰ μοίρης.

ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
 ἤ σοι γάλη χελιδών·
 τὰ παρὰ σευ τὰ χυθφα
 θέλεις λαβὼν ψαλίξω;
 ἢ μάλλον ἐνδοθέν σου
 πλὴν Γλωσσῶν, ὡς ὁ Τηρεὺς
 ἐκεῖνος, ἐκθερίζω;
 τί μευ καλῶν ὀνειρών,
 ἔσπερ' ἰδρίαισι Φωναῖς,
 ἀφῆρπασας Βαθυλλῶν.

ΕΙΣ ΕΛΥΤΟΝ.

Οἱ μὲν καλῶ Κυβήδει

τὸν ἱμῆθην Ἀθῆν
 ἐν ἕρεσιν βοῶντα
 λέγουσιν ἐκμανῶσαι
 οἱ ᾧ Κλάρυς πρ' ὄρθας
 δαφνηφόροιο Φοῖβος
 γάλην πίνοντες ὕδωρ,
 μεμλωότες βοῶσιν.
 ἐγὼ ᾧ τῆ λυαῖς
 καὶ τῆ μύρξ κορεαθεῖς,
 καὶ τῆς ἐμῆς ἐπαίρης,
 θέλω θέλω μανῶσαι.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Οἴλω θέλω φιλήσασθαι
 ἔπειθ' Ἔρωσ Φιλεῖν με·
 ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
 ἀβυλῶν, οὐκ ἐπείαθλω.
 ὁ δ' ὀρθῶ τῶξον ἄρας
 καὶ χρυσέου Φαρέτῳ,
 μάχη με παρὺκαλεῖτο.

καὶ γὰρ λαβὼν ἐπ' ὤμων
 θάρηχ' ὅπως Ἀχιλλεύς,
 καὶ δούρα, καὶ βοείην,
 ἐμὴν ἀμύλην ἔρωτι.
 ἔβαλλ' ἐγὼ δ' ἔφθυγον.
 ὡς δ' ἔκετ' εἶχ' οἴσοις,
 ἤραμην, εἴθ' ἑαυτὸν
 ἀφῆκεν εἰς βῆεμον.
 μέσος δὲ καρδίας μεν
 ἔδωκε, καὶ μ' ἔλυσε.
 μάτιν δ' ἔχω βοείην.
 ἢ γὰρ βολῶ μὲν ἔξω,
 μάχης ἔσω μ' ἐχούσης.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Οὐ μοι μὲν Γύζαιο
 τῶ σάρδεων αἰακτος,
 ἔθ' αἰρέει με χευσός,
 σὺ δὲ φθονὰ τυρέηνος.
 ἐμοὶ μὲν μύεσι

καὶ α

καὶ τὰ βρέχην ὑπὸ πῆλιν.
 ἐμοὶ μὲν ῥόδοισι
 καταστρέφην κάρηνα.
 ὅ σήμερον μὲν μοι,
 ὅ δ' αὖτις τίς οἶδεν.
 ὡς οἶν ἔτ' οὐδὲ βῆσι,
 καὶ πῖνε καὶ κίβουε,
 καὶ σπῆνδε τὰ λυαίφ.
 μὴ νῆσος ἰώης ἔχῃ,
 λήνη, σε μὴ δεῖ πίνην.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
 ὃ δ' αὖ Φρυγῶν αὐτάς,
 ἐγὼ δ' ἐμαὶ δὴλώσας.
 ἔχ' ἵππους ὠλεσέν με,
 ἔπεζός, ἔχινῆες,
 τραπὲς ὅ κενός δῆλος,
 ἀπὸ ὀμμάτων βαλῶν με.

B

ΕΙΣ ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΑΡΓΥΡΟΥΝ

Τὸν ἀργυρον τορβύσας
 Ἡφαγέ μοι ποίησον,
 πόροπλῖαν μὲν ἔχῃ·
 ὡς γὰρ μάχαισι καὶ μοί·
 ποτήριον ἢ κοῖλον
 ὅσον διωὴ βαθυτον.
 ποίη δέ μοι κατ' αὐτὸ
 μήτ' ἀφρα, μήτ' ἀμάξας,
 μὴ φυγὸν ὠλενα·
 (τί πλῆθ' ἀφρα καὶ μοί·
 ὡς δὲ ἀφρασι βοώ τεω;)
 ποίησον ἀμπέλους μοι,
 καὶ βότρυας κατ' αὐτὸ,
 καὶ χυσιόεις πατωῦτας
 ὁμοῦ καλῶ λυαίφ
 Εἰράτῃ καὶ Βαθυλλον.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ.

Κολη τέχνα τέρβουσιν

ἔαρος κύπελλον ἠδύ,
 τὰ πρῶτα τερπνὰ λί μιν
 ῥόδα φέρουσιν ὦριον.
 Ἐργύριον δὲ ἀπλώσας,
 ποτὸν ποίη μοι τερπνόν·
 ἦν τελευτῶν πρῶτα,
 μὴ μοι ξένον τορβύσης,
 μὴ φθικτὸν ἰσότημα.
 μάλλον ποίη Διὸς γόνον,
 Βάκχον θυῖον λί μιν.
 μύσις νάματος λί κύπερις
 ὑμναίοις κροτοῦσα.
 χάραξ ἔρωτας ἀνόπλοις,
 καὶ χάλις γελώσας
 ὡς ἀμπέλον ὑπέταλον,
 βύβότρυον κομῶσθαι.
 (ὡς ἀπτε κύροις δὲ ὠρεπτεῖς,
 ἀν' μὴ Φοῖβος ἀθύρη.)

ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΙΝ ΠΙΝΕΙΝ.

Ἡ γῆ μολύβημα πίνης,

B 2

πίνῃ δὲ δένδρ' αὐτίω,
 πίνῃ θάλασσα δ' αὔρας,
 ὃ δ' ἥλιος θάλασσαν,
 τ' δ' ἥλιον σελιών.
 Ἰέ μοι μάχεσ' ἑταῖροι,
 κ' αὐτὰς θέλοντι πίνῃς;

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Ἡ Τρυτάλου ποτ' ἔστι
 λίθος Φρυγῶν ἐν ἔρημῃ,
 καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπιη
 Γανθίονος χελιδών.
 ἐγὼ δ' ἔσπληρον εἶλω,
 ὅπως αἰεὶ βλέπῃς με.
 ἐγὼ χιτῶν γροῖμιλω,
 ὅπως αἰεὶ φορῆς με.
 ὕδαρ θέλω γνέσθαι,
 ὅπως σε χεῖρα λούσω.
 μύρον γύναι γροῖμιλω,
 ὅπως ἐγὼ σ' ἀλείψω.

καὶ ταμνίη δὲ μαστῶν,
 καὶ μῦθρον τραχήλω·
 καὶ σάνδαλον γροῖμιλω,
 μόνον ποσὶν πατεῖν με.

ΕΙΣ ΕΛΥΤΟΝ.

Δότε μοι δότ' ὦ γυναιχῆς
 βρομὴ πρὶν ἀμυσί·
 ἵππο καύματος γλ' ἦδη
 παροποτεῖς ἀνασπάζω.
 δότε δ' αὐτέων ἐκείνῃ·
 τεφαῖοις δ' οἴοις πυκάζω,
 τα μέτωπά μου ἄπικίφ·
 ὅτ' ἵππο καύμα τῶν ἐρώτων
 κρεαδίη ὑπὸ σκεπάζω.

ΕΙΣ ΒΑΘΥΛΛΟΝ.

Γαρά τιὺ σκυλὺ Βάθυλλε
 κἀθισσὶν, καλὸν δὲ δένδρον,
 ἀπαλάς σὶφ' ἵππο χαιτάς

μαλακώτατα κλαδίονα,
 ὡδ' αὖ δ' αὐτὰς ἐρεθίζῃ
 πηγὴ ῥέεσσα πεδίον.
 ἴσι δ' οὖν ὄρων κ' ῥ' ἔχουσι
 καὶ ἀγῶνον τοῖσ' ἄνθρωποις.

ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ.

Ὁ πλῆθος εἴ γε χρυσῷ
 ὅ ζῶ κ' ἔχει δ' ἀθηναίσι,
 ἐκαρτέροισι φυλάττων,
 ἴν' αὖ θανάτῳ ἐπέλθῃ,
 γάβη τί, καὶ κ' ἔλθῃ.
 εἰ δ' ὅσ' ἔστι τ' ἀφ' ἰατρῶν
 ὅ ζῶ ἐνεσι δ' ἀθηναίσι,
 ἴσ' καὶ μά τιμ' ἀνάξω.
 τί καὶ γόοις παρ' ἐμὴν πῶ.
 θανάτῳ γὰρ εἰ πέσῃσθαί,
 τί χρυσὸς ὠφελῆς μοι.
 ἐμοὶ γόοιτο πῶσθ' ἴσθαι,
 πίνοντι δ' οἶνον ἠδ' ὕδωρ.

ἐμοῖσι φίλοις σιωφῆσαι,
 οἷ δ' ἀπαλάμοι κίεταίσι
 τελέσθ' ἄνθρωποι Αφροδίτῳ.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτέλλω,
 βίοντος τελέων ὁδὸν ἴσθαι,
 χρόνον ἐγὼν ὅν κ' ἔχουσι,
 ὅν ἔχω δραμῶν, ὅσ' οἶδα.
 μέτετε δέ με φροντίδες,
 μηδὲν μοι καὶ ὑμῶν ἔστω.
 ὡρὴν ἐμὴ φθάσῃ ὅ τέλος,
 παύξω, γαλάσσω, χορδύσσω,
 μὲ τ' ἔχει καλὸν λουαίον.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅταν πίνω τὸν οἶνον,
 βύδουσι αἱ μέμνημαί.
 ἴσθαι μοι πόων, τί μοι γόων,

τί μοι μῆδ' μεμνησάν.
 θανθὴν με δεῖ, καὶ μὴ θέλω
 τί ᾧ πόν βίον πλατῶμαι.
 πίνω μιν οἶνον ἄν οἶνον
 ἄν τ' ἔχει καλοῦ λυαῖς.
 Ἰὼ τῶ ᾧ πίνω ἡμᾶς
 βύδουσι αἱ μέμνηται.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,
 βύδουσι αἱ μέμνηται,
 δοκῶ δ' ἔχῃ τὰ Κροίσου,
 θέλω καλῶς αἰεῖσθαι.
 κισσοφειφῆς ᾧ κείμην,
 πατῶ δ' ἀπῆλυτα θυμῶ.
 ὀπλιζέ, ἐγὼ δὲ πίνω.
 Φέρε μοι κύπελλον ᾧ πᾶς
 μεθύοντα γὰρ με κείσθαι
 πολὺ κρῆσαν, ἢ θανόντα.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΕΟΝ

Τῷ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος
 ὀλοσίφρων, ὀλυαῖος
 ὅταν εἰς φρένας ἴσῃ ἐμαί
 εἰσέλθῃ μεθύδοντας,
 διδάσκει με χοροῦσθαι.
 ἔχω ᾧ καὶ τὴν τερπνὴν
 ὅτ' ἴσῃ μετὰς ἑρχομαι,
 μὲν κροῖτων, μετ' ὄδῳ,
 τέρπει με κ' Ἀφροδίτα,
 καὶ πάλιν θέλω χοροῦσθαι.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΕΤΑΙΡΑΝ.

Ἀγε ζωγράφων ἀρίστε,
 γράφε ζωγράφων ἀεῖστε,
 εὐδὲνς κοίρανε τέχνης,
 ἀπέσθου ὡς δὴ εἶπω,
 γράφε τιῶ ἐμῶ ἐταίρῳ.
 γράφε μοι πείλας ὁ πρῶτον
 ἀπαλάσ τε ἔμυθνας.

ὃ ἵ κηρὸς ἀν' διώηται,
 γράφε καὶ μύρου πνεύσας.
 γράφε δὲ ἕξ ὅλης πέρφης
 ἕσπο πορφύρασι χήταις
 ἔλεφάντινον μέτωπον.
 ὅ μεσόφρυνον δὲ μή μοι
 Διάκοπτε, μή τε μίσγε
 ἐχέτω δὲ ὅπως ἐκείνη,
 ὅ λεληθότως, σίω' ὀφρῖνα
 βλεφάρων ἴτω κελάρῳ.
 ὅ ἵ βλέμμα νῦν ἀηθῶς
 ἀπὸ τῆς πυρὸς ποίησον,
 ἅμα γλαυκὸν ὡς Αἰθῶης,
 ἅμα δὲ ὑγρὸν ὡς κωθῆρης.
 γράφε ῥίνα καὶ πέρφας,
 ῥόδα τὰ γάλακτι μίξας.
 γράφε χεῖλος οἶα πειλοῖς,
 παρκαλοῦ μύρον φίλημα.
 πρυφεροῦ δὲ ἔσω ἡρεῖς
 παρὲς λυγρῶν τραχήλων.

χάριτες πέτοινο πᾶσαι.
 εὐλισσον πολιοῦπον αὐτῶν
 ἕσπο πορφύρασι πέπλοις.
 Διάφανετα ἵ ἄφρον
 ὀλίγον, ὅ σῶμ' ἕξέχον.
 ἀπέχ'· βλέπω γὰρ αὐτῶν.
 ἕσπο κηρὸς καὶ λαλήσας.

Εἰς Βαθύλαον.

Γράφε μοι Βάθυλλον ἕσπο
 ῥὸν ἑπᾶρον, ὡς διδάσκω.
 λιπρὰς κόμας ποίησον,
 τὰ μὲν ἔνδοθεν, μολγάνας,
 ἕσπο δὲ ἕξ ἄκρον, ἡλιώσας.
 ἕλικας δὲ ἕξ ἄφρονι μοι,
 πλοκάμων ἀτακία σίωθεις,
 ἅφες ὡς θελοῖσι κείσασαι.
 ἀπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
 γεφέτω μέτωπον ἕσπο
 κωλυωτέρη δρακόντων.

μέλαν ὄμμα γργρὸν ἔστω,
 κεκερασμένον γαλιῶν·
 ὅ μιν ἄξ' Ἄρμος ἔλκεν,
 ὅ ἢ τῆς καλῆς Κυθήρης·
 ἵνα πῖς ὅ μιν φοβῆται,
 ὅ δ' ἀπ' ἕπίδος κρεμάται.
 ῥοδινῶν δ' ὅποια μῆλον
 χροῖω ποίει πρῆμί.
 ἐρύθημα δ' ὡς δὴ αἰδοῖς
 δυῖασαυ βολῆν, ποίησον.
 ὅ δὲ χεῖλος ἔχέτ' οἶδα
 τῆνι μοι ἔστω ποιήσας
 ἀπαλὸν, γέμον τε πειθοῖς.
 ὅ δὲ πῶν ὀκνηθὲς αὐθις
 ἐχέτω γαλῶν σιωπῆ.
 μέγα ὃ πρὸς ὄσπον ἔστω
 ὅ δ' Ἀδωνίδος πρῆλλον·
 ἕφεφάντινος τρέχης.
 μετὰ μάλιστον ὃ ποίει
 διδύμας τε χεῖρας Ἑρμού,

Πολυδδύκεος ἢ μηροῖς,
 Διονυσίω ἢ νηδύ.
 ἀπαλῶν δ' ἕφθε μπρῶν,
 μπρῶν ὅ πῖρ ἐχόντων,
 ἀφῆν ποίησον αἰδῶ,
 παφίω θελευσθῆ ἡδη.
 φθονερίω ἔχης δὲ τέχην,
 ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
 δυῖασαυ· τὰ δ' ἰὼ ἀμείνω.
 ἡμε δεῖ πόδας διδάσκειν·
 γὰρ εἰ μιᾶθ' ὄσον εἴπης.
 τὸν Ἀπόλλωνα ἢ τῆτον
 κατελῶν, ποίει Βαθύλλον.
 ἰὼ δ' ἐς Σάμον ποτ' ἕφθης,
 γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλης.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Αἰ μούσαυ τὸν Ἑρωτα
 δῆσασαυ γεφαιόισι,
 τὰ κάλλι πρῆδαχαυ.

καίνω ἡ κυθήρα
 ζητεῖ, λύτερα φέρουσα,
 λύσασθαι τ' Ἐρωτά.
 καὶν λύση δέ τις αὐτῶν,
 σὸν ἔξουσιν, μὲν δέ.
 δουλοῦν δεδίδακται.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἄφες με πρὸς θεοὺς σοί,
 πρὶν πρὶν ἀμυσί.
 θέλω θέλω μεμύωαι.
 ἐμμένετ' Ἀλκμαίων τε
 χ' ὁ λακόποις Ορέσης,
 τὰς μητέρας κτημόντες.
 ἐγὼ ὃ μηδένα κτῆς,
 πρὶν δ' ἔρυθρον οἶνον,
 θέλω θέλω μεμύωαι.
 ἐμμένετ' Ἡρακλῆος παρὶν,
 δφινῶ κλονῶν φαρέτρῳ,
 καὶ ῥέξονι φίτιον.

ἐμμένετο παρὶν Αἴας,
 μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
 πρὶν Ἐκτορος μάχασθαι.
 ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον
 καὶ γέμματα τῆτο χαίτας,
 οὐ βέξον, εἰ μάχασθαι,
 θέλω θέλω μεμύωαι.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΑΥΤΟΥ ΕΡΩΤΑΣ.

Εἰ φύλλα πρῶτα δένδρων
 ὄπίσασθαι κατειπεῖν,
 εἰ ἡμαθῶδες βίβην
 ὅ τῆς ὅλης θαλάσσης,
 σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
 μόνον ποιά λογιστήν.
 παρῶτον μὲν εἰς Ἀθηνῶν
 ἐρώτας εἴκουσιν θες,
 εἰ πεντεκαίδεκα δήοις.
 ἔπειτα δ' εἰς Κορίνθου
 θες ὄρμασις ἐρώτων.

ἀχαΐης γὰρ ἔστιν,
 ὅπου καλαὶ γυναικίαι.
 τίς γ' ἵλεσβίοις μοι
 καὶ μέγχι τῷ ἰώνων,
 καὶ Καρίης, Ρόδου τε
 διχλίοις ἔρωτας.
 τίς φησὶ αἰεὶ κηρωθείς.
 ἔγω σύροισ ἐλεξα,
 ἔγω πόροισ Κερνῶνας,
 ἔγ' ἀπόμυτ' ἐχούσις
 Κρήτης, ὅπου πόλεασιν
 ἔρωσ ἐποργάζει.
 τί σοι γέλης Σριθμεῖν
 τοῖς ἐκπὸς αὐτῶν Γαδείρων
 τῷ βακτερίων τε καὶ ἰνδῶν
 ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας.

ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Σὺ μὲν φίλη χελιδὼν
 ἐτησίη μολωδσα

τέρει

τέρει πλέκεις καλίω,
 χιμῶνι δ' εἰς ἀφαντος
 ἢ Νεζλον ἢ ὅτι Μέμφιν.
 Ερως δ' αἰεὶ πλέκει μεν
 ἐν καρδίῃ καλίω.
 πόθος δ' ὁ μὲν πτεροῦται,
 ὁ δ' ὠν ἔστιν ἀκμῶν,
 ὁ δ' ἱμίλεπτος ἦδη.
 βοή γ' γίνετ' αἰεὶ
 κεχλωότων νεοτῶν.
 ἔρωτίδεις γ' μικροῖς
 οἱ μείζονες τρέφοσιν.
 οἱ γ' τσαφέντες βύθους,
 πάλιν κύοισιν ἄλλοις.
 τί μήχος οὖν γρήπαι
 ἔγ' ἀένω τοσούτοις
 ἔρωτας ἐκβοῶσαι.

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Μὴ με Φύγης, ὄρασα

C

τὸν πολίαν ἔφηραν.
 μηδὲ ὅτι τοι πείρεσθαι
 ἀήθως ἀκμῆον ἄρσας,
 τὰ μὰ φίλτρα διώξης.
 ὄρα καὶ τεφάλοισιν
 ὅπως ᾠρέπει τὰ λυθικά
 ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ.

Ο Ζαῦρος εἶπ' ὦ παῖ,
 Ζεὺς μοι δοκεῖ τις εἶ.
 φέρει γὰρ ἀμφὶ νότοις
 σιδωνίῳ ζυγαῖα.
 πῶρ' ἢ ὅ πόντον ὀρυῖ,
 τέμνει ὅ κῦμα χηλαῖς.
 οὐκ αὖ ὅ Ζαῦρος δῆλος
 ἕξ ἀρχῆς θαλάσσης
 ἐπλήθυσεν πῶν θαλάσσαν,
 εἰ μὴ μόνος γ' ἐκείνος.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΕΙΜΕΝΩΣ ΖΗΝ.

Τί με Ζεὺς νόμους διδάσκεις,
 καὶ ῥητόρων ἀνάγκας.
 ἢ δέ μοι λόγων ἱσχυῶν
 τῶν μηδὲν ὠφελοῦστων.
 μάλλον δίδασκε πίνειν
 ἀπαλὸν πόμα λυαῖον.
 μάλλον δίδασκε παύζειν
 κῆρ' ἤ χυσοῦς Αφροδίτης.
 πολίαν γέφοροι κάραν.
 ἴδος ὕδαρ, βάλ' οἶνον ὦ παῖ,
 πῶν ψυχῆ μου κάρωσον,
 βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτῃς.
 ὁ θανῶν οὐκ ὀπιθυμῆ.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

Ἴδε πῶς ἔαρος Φαέντος
 χάρειτες ῥόδα βρύοισι.
 ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
 ἀπαλιώεται γαλιώη.

ἴδε πῶς κελυμβᾶ ἦσα·
 ἴδε πῶς γέρανος ὀδύει.
 ἀφ' ἧς δ' ἔλαμψεν τίτρυ·
 νεφ' ἰσκιᾶ δονοῦται.
 Ἐὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα·
 καρποῖσι γὰρ παροκύπτει.
 καρπὸς ἕσθας παροκύπτει.
 βρομίω σέφεται νᾶμα.
 κτ' φύλλα, καὶ κτ' κλώνας
 καθελὼν ἕψησε καρπός.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐγὼ γέρον μὲν εἰμι, ἀρεσβετής
 νέων πλέον ἢ πίνω.
 καὶν δεισὴ με χοροῖν,
 σκῆπτρον ἔχω τὸν ἀσκόν.
 ὁ νάρθηξ δ' ἑσθ' ἐν ἔστιν.
 ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
 πῦρ ἐστὶ γὰρ, μαχέσθω.
 ἐμοὶ κύπελλον ὦ παῖ,

μελιχρὸν οἶνον ἠδύω
 ἔτρεσάσας, Φόρησον.
 ἐγὼ γέρον μὲν εἰμι,
 Σφλῆνὸν ἐν μέσοισι
 μμου μῦθος χοροῦσα.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,
 ὅτε μιν ἦτορ ἰαυτὸν
 μούσας λιγαίνην ἄρχεται
 ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,
 ἀποείπονται μέειμαί,
 πολυφροντίδες τε βυλαί
 ἐς ἄγκτύποις ἀήτας.
 ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,
 τότε λισιπαύγων Βάκχος
 πολυανθέσιν μὲν ἐν αὔραις
 δονέει μέθῃ γλυκύσας.
 ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,
 φεφαίους ἀψάσαι πλέξας,

ὄπιθ' εἶς ἢ παρ' κερύω,
 βίωτε μὴ πω γαλιώω.
 ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 μύρα βῶδι τέγξας
 δέμας, ἀγκάλας ἢ κούριον
 κατέχων, κώπην αἰείδω.
 ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 ἔσθ' ἀκρῶς ἢ κυπέλλοις
 τὸν ἐμὸν νόον ἀπλώσας,
 θιάσω τέτρομα κούρων.
 ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 ἔσθ' ἐμοὶ μόνω τὸ κέρδος,
 ἔσθ' ἐγὼ λαβῶν ἀποίσω
 τὸ θανθὸν γὰρ μὲν πῶντων.

Εἰς Ερωτά.

Ερωσ ποτ' ἐν ῥόδοισι
 κοίμω μὴν μὴ πῶν
 οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐπρώθη.
 τὸ δάκτυλον δὲ δαχτυλῆς.

Ἐσθ' ἄρα, ὠλόλυξε.
 δραμῶν ἢ καὶ περαθεῖς
 πορὸς τὴν καλιὴν Κυθήριον,
 ὄλωρα, μάτερ, εἶπεν,
 ὄλωρα, κ' ἀποδησία.
 ἔφισ μ' ἔτυφε μικρός,
 πλερωτὸς, ὃν κερύωσι
 μὴ πῶν οἱ γεωργί.
 ἀδ' εἶπεν, εἰ τὸ κένθρον
 πορὸς τὸ ἄρα μὴ γίγας,
 πόσον, δοκῆς, πορὸς
 Ερωσ ὅσοις σὺ βόηθας.

Εἰς ΣΥΜΠΡΟΣΙΟΝ.

Ἰλασθὶ πῖω μὴν οἶνον,
 αἶα μὴ πῶν ἢ Βάκχον,
 τὸν ἐφθυρετὸν χορείας,
 τὸν ὅλας πορὸς τα μολπάς.
 τὸν ὁμόθρον Ερωτῆ,
 τὸν ἐρώμῶν Κυθήρης.

δι' ὃν ἢ μέθη λοχεύθη,
 δι' ὃν ἢ χάρις ἐπέζη,
 δι' ὃν ἀμπαύεται λύπα,
 δι' ὃν θινάζετ' αἴια.
 ὅ μιν οἶνον πόμα κεραθεν
 ἀπαλοὶ φέροισι παῖδες·
 ὅ δ' ἄχος πέφυγε μεζῆν
 αἰεμόβρωθ' ἠέλλη.
 ὅ μιν οἶνον πόμα λάβω μιν,
 τὰς ἣ φρονίδας μετῶ μιν.
 τί σοι γὰρ ἔστι κέρδος
 ὀδυρωμένω μερίμναις.
 πόθεν οἶδα μιν ὅ μιν ἄν
 ὀβίος βροτοῖς ἀδηλος.
 μεθύων τέλω χορδύην,
 μεμυρισμένος ἣ παῖζιν
 μὲν ἔκαλῶν γυναικῶν.
 μελέτω δὲ τοῖς τέλοισιν
 ὅσον ἔστιν ἐν μερίμναις.
 ἰλασθῆναι πίνω μιν οἶνον,

ἀναμνήσθη δὲ Βάκχων.

Εἰς Εαυτὸν.

Προθέω μιν Διουῖου
 φιλοπαίγμονος χορείας,
 φιλέω δ' ὅττω ἐφήβω
 μὲν συμπότης λυεῖζω.
 σεφάριστος δ' ὑακίνθων
 κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
 μὲν πρῶτων ἀθύρων,
 φιλέω μάλιτα πόδων.
 φθόνον οἶκ' οἶδ' ἐμὸν ἦτορ,
 φθόνον οἶκ' οἶδα δαίτην.
 φιλολοιδόροιο γλώττης
 φθίγω βήεμα κοῦφα.
 εὐγέω μάχας πρόνοις
 πολυκώμοις κτ' δαΐτας.
 νεοθηλαῖς ἀμα κούραις
 ὑπὸ βαρβίτῳ χορδύων.
 βίον ἠσυχον φέρω μιν.

ΕΙΣ ΤΕΤΤΙΓΑ.

Μακαρίζομαι σε τέτιξ,
 ὅτι δειδρύνει ἐπὶ ἄκρων
 ὀλίγῳ δρόσον πεπωκώς,
 βασιλῆος ὅπως, αἰείδης·
 σὰ γὰρ ἔστι κείνα πύματα
 ὅποσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
 χ' ὅποσα φέροσιν ὦραι.
 σὺ δὲ φίλια γεωργῶν,
 ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων.
 σὺ ἢ ἄμιος βροτοῖσι,
 θέρεος γλυκὺς παρσφήτης.
 φιλέοσι μὲν σε μύδοι,
 φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτός,
 λιγυρίῳ δ' ἔδωκεν οἴμῳ
 ὃ δὲ γῆρας ἔσε τείρης,
 Γεφύγηλῆς, Φίλυμνε,
 ἀπαθῆς, ἀγάμωσσε,
 σχεδὸν εἴ ποῖς ὁμοῖος.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΥΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Ἐδύκω ὄναρ Ἐσχάτην,
 πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων,
 ὃ δ' Ἐρως ἔχων μύλυβδον
 παρὶ τοῖς καλοῖς ποδίσχοις,
 ἔδωκε, καὶ κίχθρε.
 Ἠθέλη ὄναρ τοῖς εἶ.
 δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
 ἐν ἔρωσί με πλακέντα,
 ἐβριδανθῆν μὲν δῆλοῖς,
 ἐνὶ τῷ δὲ σίῳ δεδῆται.

ΕΙΣ ΤΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΒΕΛΗ.

Ὁ αἴηρ ὁ τῆς Κυθήρης
 παρὰ λημνίας καμίνοις
 τὰ βέλη τὰ τῆς ἐρώτων
 ἐποίει, λαβῶν σίδηρον.
 ἀκίδας δ' ἔβαπτε κύαρις,
 μὲν δ' ὀ γλυκὺ λαβῶσα,
 ὃ δ' Ἐρως χολίῳ ἔμμογε.

ὁ δ' Ἄρης ποτ' εἶξ' αὐτῆς
 εἰβαρόν δ' ὄρου κρεαδαίων,
 βέλως ἠυτέλιζ' Ἐρωτος.
 ὁ δ' Ἐρωτος, τὸ δ' ἔστιν, εἶπε,
 βαρὺ, πειράσας νοήσης.
 ἔλαβον βήκεμον Ἄρης,
 ὕπερ μείδ' ασε κύωρις.
 ὁ δ' Ἄρης ἀναγενάξας,
 βαρὺ, φησὶν, δῶρον αὐτῷ.
 ὁ δ' Ἐρωτος, ἔχ' αὐτῷ, φησὶ.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Χαλεπὸν δὲ μὴ φιλήσαι,
 χαλεπὸν δὲ καὶ φιλήσαι,
 χαλεπώτερον ἢ πόρωτων,
 δ' ἀπὸ τῆς χερσὶν φιλοῦντα.
 ἦμος εὐδέν' εἰς ἔρωτα
 ἴσθης, ἔσπος πατρίται·
 μόνον ἀργύρου βλέποισι,
 δ' ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς

ὁ τὸν δ' ἄγγελον φιλήσας.
 Διὰ τῶτον σοὶ ἀδελφός,
 διὰ τοῦτον ἔσθης.
 πόλεμοι, φόνοι δὲ αὐτῶν.
 ὅτ' ἢ χεῖρον, ὀκλύμεθα
 διὰ τῶτον οἱ φιλοῦντες.

ἌΛΛΟ Ω Δ Δ Ρ Ι Ο Ν.

Φιλῶ γέροντα τερπνόν,
 Φιλῶ νέον χορδύτῳ.
 γέρων δ' ὅτ' ὅτι χορδύτῳ,
 τείχας γέρων μὲν ἔστι,
 τὰς ἢ φρένας νεάζει.

ἌΛΛΟ.

Δότε μοι λυρίῳ Ομήρου,
 Φοίνης ἀνθ' ἢ χορδῆς,
 Φέρε μοι κύπελλα θεσμών,
 Φέρε μοι νόμισα κερσάσας,
 μεθύων ὅπως χορδύτῳ,

Ἰσπὸ σῶφρονος δὲ λύσσης
 μὲν βαρβίτων αἰείδων
 ὃ παροίγιον βοήσω.

Α Λ Λ Ο.

Ἀγε ζῶ γραφῶν ἀρίστε,
 λυεικῆς ἀκνευε μούσης·
 φιλοπαύγμονες ὃ βάκχα
 ἔτεροπνύοις ἐναύλοισ·
 γραφε τὰς πόλεις ὃ παροίγιον
 ἰλαράς τε ἔγελώσας·
 ὃ δὲ κηρὸς αἰδωίαιτο,
 γραφε ἔ νόμοις φιλοκώπων.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

Ὁ γόν ἐν πότοις ἀπειρῆ,
 νέον ἐν πότοις ἀταρβῆ,
 καλὸν ἐν πότοις χρυθυτῶ
 τελέων θεὸς κατήλθεν·
 ἀπαλὸν βροτοῖσι φίλῳ,

πότον ἄστονον κερμίζων,
 γόνον ἀμπέλου γόν οἶνον,
 πεπεδν μύρον ὀπύρας
 ὅτι κλημάτων φυλάτῃν.
 ἴν ὀπμ τέμωσι βότρω,
 ἀόσοι μύρωσι πόμτες,
 ἀόσοι δέμας θεητόν,
 ἀόσοι γλυκύν τε θυμόν,
 ἐς ἔτους φανέντος δῆξ.

ΕΙΣ ΔΙΣΚΟΝ ΕΧΟΝΤΑ

Ἀφροδίτῳ.

Ἄρα τίς ἴσθρσε πόντον,
 ἄρα τίς μὲν ἴστα τέχνα
 ἀνέχευε κῆμα δίσκῳ
 ὅτι νῶτα τῆς θαλάσσης.
 ἄρα τίς ὑπάρθε λυκαῖν
 ἀπαλαὶν χέραξε κίωριν
 νόος ἐς θεοὺς ἀερθεῖς,
 μακάρων φύσιος ἄρχῶν
 ὃ δὲ νῆν ἔδραξε γυμνῶν,

χ' ὅσα μὴ θέμις ὀρθῶσαι,
 μὴ κῦμα συγκαλύπτει.
 δ' ἀλημνήσ' ἐπ' αὐτὰ
 βρύον ὡς ὑψήθε λυκὸν
 ἀπαλοχρόοις γαλιώας
 δέμας εἰς πλόον φέρουσα,
 ῥόθιον πρῶτον ἔχει.
 ῥοδέων δ' ὑψήθε μαζῶν,
 ἀπαλῆς ἐνεργε δὴρῆς
 μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.
 μέθ' ἀνδρακός δέ κύων,
 κρίνον ὡς ἴοις ἔχρειν,
 ἀφ' ἀμνηται γαλιώας.
 ὑψὲρ ἄργύρω δ' ὀχοῦται
 ὅτι δελφῖσι χορβυταῖς
 δολερόν νόον μερόπων
 ἔρωσ, ἴμερος, γελῶντες
 χροῖς ἰχθύων τε κυρτοῖς,
 ὅτι κυμάτων κυβιστῶν
 παφῆς τε σῶμα παύει,

ἴνα

ἴνα τήχεται γαλιώσα.

ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ.

Τὸν μὴ αὐτοχρόατα βότρω
 ἀλάφεις φέροντες ἀνδρες
 μὲν πρῶτον ἔσ' ὠμῶν
 κτ' ἰλιὸν ἢ βαλόντες,
 μόνον ἀρσενες πατῆσι
 σαφυλιῶ, λυόντες οἶνον,
 μέγα τ' θεὸν κροτοῦντες
 ὀπιλιωίοισιν ὑμνοῖς,
 ἔρατὸν πίθαις ὀρῶντες
 νέον ἐς ζέοντα Βάκχον
 ὃν ὀτμ πῆνη γεραμὸς,
 ἔμερῶς ποσὶν χορβύδι,
 πολίας τείχας ἰνάστων.
 ὃ δὲ πρῶτον λοχίστας
 ἔρατὸς νέος ἔχουσι
 ἀπαλὸν δέμας χυθεῖσθαι
 σκιεράν ὑψήθε φύλλων

D

βεβαρη μὲν εἰς ἕπνον.
 ὁ δ' Ἐρως ἀώρεα θέλων
 παροδὸν γάμων γνέσθαι
 ὃ ἢ μὴ λόγιοι πείθων,
 ἔτε μὴ θέλυσσιν ἀΐξῃ.
 μετ' γὰρ νέων ὁ Βάκχος
 μεθύων ἀτακτα παύξῃ.

Εἰς Ρόδον.

Στεφάνηφόρου μετ' ἤρας,
 μὴ πομα ῥόδου θερινόν.
 σίμειταιρ' αὐξῆ μὴ πειν
 ἔδε γὰρ θεῶν ἀήμα,
 πόδε καὶ βροτῶν ὄχρῆμα.
 χρῆσιν τ' ἀγαλμ' ἐν ὄραις
 πολυαιθέων ἐρώτων,
 ἀφροδίσιόν τ' ἀθύρμα.
 ἔδε καὶ μὴμα μύθοις,
 χάριον φυτὸν τε μουσῶν.
 Γλυκὴ καὶ ποιοῦντα πειρῶν

ἐν ἀχανθίνας ἀπαρτοῖς,
 Γλυκὴ δ' αὖ λαβόντα θάλλπειν
 μαλακῆσι χερσὶ κούφαις
 παροσάροντ' ἔρωτος ἀήτος,
 ὠσοφῶ ἔδ' αὖτε περπνόν,
 θαλίαις τε καὶ τραπέζαις,
 δμνοσίαις ἢ ἑορταῖς.
 ἢ δ' ἀνὸν ῥόδου γήνοιτ' ἀν
 ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἡώς,
 ῥοδοπήχεες ἢ νύμφαι,
 ῥοδόχραιοι ἢ κ' ἀφροδίτα
 πῶσα τῶν θεῶν καλεῖται.
 ἔδε καὶ νοσῶσιν ἄρχει,
 ἔδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,
 πόδε καὶ χεῖρον βιάται.
 χάριεν ῥόδων δέ γῆρας
 νεότητος ἔχεν ὀδμύ.
 Φέρε δὴ φυτὸν λέγων μὲν,
 χροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης
 δεδρῶσα μὲν Κυθῆριον

ἐλόχευε πόντος ἀφρά,
 πολεμόκλονόν τ' Ἀθλίω
 κερυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς,
 τότε καὶ ῥόδων ἀγητῶν
 νέον ἔρνος ἰώθησε γῶν,
 πολυδαίδαλον λόχουμα.
 μακάρων θεῶν δ' ὀμίλος,
 ῥόδον ὡς γῆμοιτο, νέκταρ
 ὄπιτέγξας, ἀνέτειλον
 ἀγέρων ἐξ ἀκαήθης
 φυτὸν ἀμβροτον λυαῖς.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Οτ' ἐγὼ νέοις ὀμίλου
 ἐσορῶν πῦρ ἐστιν ἦκα.
 Τότε δὴ τότε ἐς χορείου
 ὁ γέρον ἐγὼ πειροῦμα.
 πείθει μινὸν με κυβήβα
 πῶς ἴδδεις, γέλω σέφραδα.
 πολὺν δὲ γῆρας ἔχας.

νέος ἐν νέοις χορβύσω.
 διονιστὴς δὲ μοι τίς
 φερέτω ῥοιὰν ἀπ' ὀπώρας,
 ἢ ἴδη γέροντος ἀγκυρῆς,
 δεδαηκότες μὲν εἰπέειν,
 δεδαηκότες ἢ πίνειν,
 γαριέντως δὲ μεθύωμαι.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΡΩΝΤΑΣ.

Ἐν ἰσίοις μὲν ἵπποι
 πρὸς χάραγμα ἔχοισι.
 καὶ πῦρ ἴοις τίς ἀνδρας
 ἐγνώσειεν ἰάρας.
 ἐγὼ ἢ τίς ἐράντας
 ἰδὼν ὀπίστα μ' ὀπίστος.
 ἔχοισι γὰρ τι λεπτόν
 ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΑΝΑ-

ΚΡΕΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ

πινῶν λυεῖκῶν μέλι απορρέει δένω.

ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ.

Ο δραπέτας μὲ ὁ χρυσὸς
 ὅτῳ Φύγη με κραπνοῖς
 διωέμοις τε Ξαρσοῖς,
 αἰεὶ δὲ εἴ με Φύγη,
 ἔμιν διώκω· τίς γὰρ
 μισῶν τέλει τι θηροῖν.
 ἐγὼ δὲ ἀφαρλιαθεῖς
 τὰ δραπέτα τὰ χρυσῶν,
 ἐμῶν φρονῶν μὲν αἴραις
 φέρων ἔδωκα λύπαις,
 λυρίω δὲ ἦν, αἰεὶ δὲ
 ἐρωτικῆς αἰοιδῆς.
 πάλιν δὲ ὅτῳ με θυμὸς
 ἔσφραξεν διδάξει,
 παροσείπεν ὁ δραπέτας.
 φέρων μέταν δὲ οἱ φροντίδων,

ἦν μιν ὡς μὲν ἠμῶν
 λύρης γῆνομα λαρόν.
 ἀπίετ' ἀπίετ' χρυσῶν,
 ἔτ' αὖ δόλοισ με τέλει,
 πλέον χρυσὸν ἔδωκα.
 πόθοις κέκλυθι ἀδείς.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝ.

Ἀνὰ βαρβότον δονήσω.
 ἀέθλος μὲν ἔσται, ἔσται,
 μέγιστη δὲ ἔπεισι πρυτὶ
 Ἐφίης λαχόντ' ἄτων.
 ἦε φανῶν ἢ πλῆκτες
 λιγυρὸν μέγας κροάμων,
 φρυγία ῥυθμῶ βοήσω,
 ἄτε πῖς κύκνος Κούρτου
 πολιοῖς πλεροῖσι μῆλων
 ἀέμου ζυῶων ἠχῶν.
 σὺ δὲ μούσα συγχόρου
 ἰερόν γὰρ ὅστι Φοῖβος

κιδάρη, δάφνη, τείποις τε.
 ραλέω δ' ἔρωτα Φοῖβος
 ἀνέμωλιον τὸν οἶτρον·
 σαόφρων γὰρ ὅτι κεύρα·
 ὃ μὲν ἐκπέφθυε κέντρον,
 φύσεως δ' ἀμειψι μορφιάω.
 φυτὸν βίβαλές δ' ἐπηχεῖ.
 ὁ δὲ Φοῖβος, ἦε Φοῖβος,
 κρατέην κόρην νομίζων,
 χλασερόν δρέπων ἢ φύλλον,
 ἐδόκει τελεῖν Κυθήρων.
 ἀγε θυμὲ πῆ μέμλινας,
 μανίην μαρῆεις ἄρισην.
 ὃ βέλος φέρε κρατιύων,
 σκαπὸν ὡς βολῶν ἀπέλθης.
 ὃ δὲ ῥέξον Αφροδίτης
 ἀφες, ὡς θεοῖς εἴλικα·
 ἢ Ανακρέοντα μιμοῦ
 ῥὴν ἀοίδιμον μῆσισην.
 Φιάλιω παρῆπιε πασι,

Φιάλιω λόγων ἔρανήλιω,
 ἀπὸ νέκταρος ποτιῶ
 παρὰ μύθιον ραβόντες,
 φλογερόν φυζόντες ἄτρον·
 σὺ γὰρ δόλαφ, σύρρι φθόνω
 Ἐρωτ' ἔθηκας ἀνδράσι.
 λύριω δ' ἀγίπασον βῦ
 Φιλαμῆ^τ τε κεδνῶν,
 πόθων κύπελλα κρίνη.
 ὅττω θέλης δὲ φθύγης.
 λύρης δ' ἐμῆς ἀοιδῶν
 ὄσκα δὴ λίποιμι τυτθόν.
 ζείνοισι δ' ἀγχι μουσῶν
 δολίοις ἀπίσις ἀνδρῶν.
 ἐμοὶ ἢ τὰ λυσεκτύπη
 μούσας φρεσὶν ἀποίκους
 ἀχρῆδῆας ὀρένοις,
 ἀγλαῖα τε ραμπαρώσις.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

Τί καλόν ἔστι βαδίξαι
 ὅπου λημῶνες κομῶσιν,
 ὅπου λεπιδὴ ἠδυτάτῃ
 ἀναπνέει ζέφυρος αὔριος,
 κλῆμα δὲ βάκχων ἰδεῖν,
 χ' ἑσπέρῃ πέταλα διῶναι,
 ἀπαλιῶ παῖδα κατέχων
 κύρῳ ὄλιον πνέουσαν.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἦδη
 κρόταφοι, κέρα δὲ λυκόν.
 χεῖρες δὲ σὺν ἔθ' ἦβη
 πάρα, γαστέροι δὲ ὀδόντες
 γλυκεροὶ δὲ ἔχέτι πομῶς
 βίους χρόνος λείληπται.
 Διὰ ταῦτ' ἀσπασυζῶ
 θάμα, τάρταρον δεδοικώς·
 αἶδω γὰρ ἔστι δεινός

μυχός, ἄργαλέη δὲ ἐς αὐτὸν
 κέθοδος· καὶ γὰρ ἔτιμον
 καὶ βαῖντι μὴ ἀναβῶναι.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀγε δὴ φέρ' ἡμῖν ὦ παῖ
 κελέβω, ὅπως ἄμυσιν
 παρῶν, τὰ μὲν δέκ' ἔλχῃ
 ὕδατος, τὰ πέντε δὲ αἶνι
 κυάθους, ὡς αἰὶν ὑβριστασῶ
 ἀναδύσασα τήσω. *

ΚΑΙ ΜΕΤ' Ο ΛΙΓΑ.

Ἀγε δῶτε, μηκέτι ἔγω
 παύω τε κ' ἀγαλιπῶ
 στυλὴν πόσιν παρ' οἴκῳ
 μνηστῶν, ἀλλὰ καλοῖς
 ἑσπίνοντες εἰ ἕμμοις.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐρωτα γὰρ τὸν ἀβρόν

μὴ πομπῇ, βρῖοντα μίτρας
 πολυαυτῆμοις αἰείδων.
 ὁ δὲ καὶ θεῶν διωξέτης,
 ὃ καὶ βροτοὶς δαμάζει.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γουῦμψ σ' ἕφαφθόλε
 ξασθὴ παῖ Διός, ἀγέων
 δέσποιν' Ἀρτεμιθεράν,
 ἴκου νῦν ὅπτι ληταίς
 δίησι· θρεοκαρδίων
 ἀνδρῶν ἔκαστόρα πόλῳ
 χαίρουσ'· ἔ γδ' ἀτημέρους
 ποιμαίνεις πολήτας.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γάλε θρηϊκήν, τί δὲ με
 λαξὸν ὄμμασι βλέπουσα
 ἠλεῶς φθύγεις, δοχεῖς ὅ
 μηδὲν εἰδέναι ἴφον.

ἴδι τοικεῶς μὴ αἴποι
 τὸν χαλινὸν ἐμυθόλοιοι,
 ἠνίας δ' ἔχων, ἐρέφοιμι
 ἀμφὶ τέρματα δρόμου.
 νῦν ὅ λημῶνάς τε βόσκειαι,
 κούφα τε σκιρτῶσα παύζεις
 δεξιὸν γδ' ἵπποσπείρου
 ἄκ' ἔχεις ἐπεμβάτιν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀπό μοι θανθὴν γρόιτ'· ἔ γδ' αἴδη
 λύσις ἔκ πόνων γρόιτ', ἔδ' ἅμα τῶνδε.

ΤΩΝ ΕΞΗΣ ΣΚΟΛΙΩΝ ΤΑ
 μὴν Ἀνακρίων, πᾶ δὲ Ἀλικίω ἀναπέταται· πῖνα δὲ
 ἕως ὅτι διακρίται οὐ ῥάδιον.

Εἴθε λύρα καλὴ γροίμην ἕφαφθίτην,
 καί με καλοὶ παῖδες φοροῖεν θρονύσιον ἐς
 χροῖν.
 εἴθ' ἀπορον καλὸν γροίμην μέγα χρο-
 σίον,

καί με καλή ζωὴ Φοροσίη καταρῶν θεμέ-
τη νόον.

ΑΛΛΟ.

Αδμήτου λόρον ὦ ταῖρε μαθῶν, ποῖς
ἀγαθοῖς σέβας,
τῆ δὲ λαῶν δὲ ἀπέχου, γνοῖς ὅτι δὲ λαῶν
ὀλίγη χάρις.

ΑΛΛΟ.

Αἷς τὸν βόλαιον τὸν μὲν ἔχει, τὸν
δὲ ἔραται λαβῶν.
καὶ ἐγὼ παῖδα καλλιῶ τὸν μὲν ἔχω, τὸν
δὲ ἔραμαι λαβῶν.

ΑΛΛΟ.

Γόρη εἰ βαλαιδεῖ τὸν τὸν ἔχουσ' ἐμ-
πεδέως ἔθος,
ἐν τῷ τῷ πύλω τὸν τ' ἀγαθὸν τὸν τε κακὸν
λόγ.

ΑΛΛΟ.

Εκ γῆς ζῆ καὶ δεῖν πλόον,
εἴ τις διώατο καὶ παραμύλιον ἔχοι.
ἐπεὶ ὅ καὶ πόντω λήπται,
τῷ περὶ ὀντί τρέχον ἀιάκη.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΕΠΙΓΡΑΜ-
ματα πτά.

Καρτερός ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, εἰ
Ἰδεσάμα.
Αρης δὲ ὅσκι ἀγαθῶν φεῖδεται, ἀλλὰ
κακῶν.

ΑΛΛΟ.

Αβδῆρων περὶ τὸν τ' ἀγνοῖν Α-
γάθων
πᾶσ' ὅτι πυρκαϊῆς ἢ δὲ ἐβόησε πόλις.
εἴ τίνα γὰρ τοῖονδε νέον ὁ Φιλαίματος Αρης
ἠνάεισε συρῆς ἐν εὐροφάληγι μάχης.

ΑΛΛΟ.

χάσει Κλειουοείδη πόθος ὤλεσε πα-
τείδος αἴης,

θαρήσματα νότῃ λάλαπι χιμερίη.
ᾠρη γὰρ σε πέδησεν αἰέτινος, ὕψα δ' ἴσπιν
κύματ' ἐφ' ἡμερτῶν ἐκχυσεν ἡλικίω.

ΑΛΛΟ.

ἢ τ' ἤρσον ἔχουσι, Ελικωνιάς. ἢ ἵππ' αὐτ'
Ξυλίππη. Γλαύκη δ' ἢ χερδὸν ἐρχομένη.
ἔξ ὄρεος χωρῶσι, Διωνύσω δὲ φέροισι
κισσὸν καὶ σαφυλιῶν, πίνονα καὶ χίμῶν.

ΑΛΛΟ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΥΡΩΝΟΣ ΒΟΥΝ.

Βεκάλε τὴν ἀγέλαν πόρρῳ νέμε, μὴ δὲ
Μύρωνος
βοῖδ' ἔν ὡς ἐμπροσω βεσὶ Σιωεξεραΐσης.

ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ.

Βοῖδ' ἔν ὡς χαάνοις τετυπωμένον, ἀμ' ὕ-
πὸ γήρωσ

χαλ-

χαλκωθὲν σφετέρῃ ψύστατο χεῖ Μύ-
ρων.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ φίλος ὅς κρατῆρι ᾠδ' ἀπλέω οἴ-
νο ποτὰ ζῶν,
νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει.
ἄλλ' ὅς τις μουσέων τε καὶ ἀλγά δ' ᾠδ' Α-
φροδίτης
συμμίσησιν, ἐρατῆς μνήσεται β' φρο-
σιύης.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

Υἱὸς μὲν ὁ Ζεὺς, ἐν δὲ ὠσανῶ μέγας
χιμῶν, πεπάλασιν δὲ ὑδάτων ῥοαί. *
κάβαλλε τ' χιμῶν ὅτι μὲν πίθεις
πῦρ, ἐν ἵ κινὰς οἶνον ἀφ' ἰδέως
μυγίχρον, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσα,
μαλθακὸν ἀμφὶ γρόφαλλον. *

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τέγγε πινύμενας οἶνον. δ' γὰρ ἄσρον

E

ᾧ ἐπέλλεται·
 ἂ δ' ὄρα χαλεπά· πύρτα ἢ διψᾷ ἕσσο
 καύματος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πίνω μιν, τί τ' λύχρον σθένω μιν· δά-
 κτυλος ἀμέρα·
 καὶ δ' ἀνάφνε κυλίχρας μεγάλας, αἱ τᾶ
 ποικίλα. *
 οἶνον γὰρ Σεμέλας τᾶ Διὸς υἱὸς λαθικηδέα
 ἀδελφῶ ποισιν ἔδακ'· ἔλχεε κίρνας ἕνα καὶ δύο
 πλείας· καὶ κ' κεφθαῖ δ' ἀτέρα τὸν ἐπέ-
 ρων κύλιξ
 ὠθείτω, ἕνα πρὸς δύο ὕδατος πρὸς τρεῖς
 ἀκρότα.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸ μὲν γὰρ ἐνθεν κύμα κυλινδεται·
 ὅ δ' ἐνθεν ἀμίρες δ' ἀν' ὅ μέσον ναῖ
 φορήμεθα σὺν μηγάνα.
 Χφμῶνι μωρθεῖω τες μεγάλαφ· καλαῖ

πρὸ μὲν γὰρ ἀν' τλοσις οὐπέδαν ἔχθ.
 λαῖφος δὲ πρὸν ἀδελθον ἠδην,
 καὶ λακίδες μεγάλαφ κατ' αὐτῶ.
 χαλᾶσι δ' ἀΐκυραμ.

ΣΑΠΦΟΥΣ ΤΗΣ

λεσβίας ᾄσμα εἰς Αφροδίτῳ.

Ποικιλῶ θεῶν ἀθάνατ' Αφροδίτα,
 παῖ Διὸς δολοπλόχε, λίσσομαι σε
 μή μ' ἀτασοι μηδ' ἀπίασοι δάμνα
 πότνια θυμῶν.
 ἀλλὰ τῆσ' ἔλθ' ἀπό τε, κατ' ἔρωτα,
 τᾶ ἑμαῖς ἀυδοῖς αἰοῖς, αἶ πολλα-
 κ' ἐκλυες· παῖ εἶς δὲ δόμον λιποῖσα,
 χεῦστον ἦλθες
 εἶμι' ἕσσο ζυῖσσα, καλοῖ δέ σ' ἄρον
 ὠκέες σρουθοῖ, πτέρυγας μηγάνας
 πυκνά δινέοντες ἀπ' ὠσαν, αἰθέ-
 ρος ἀφ' ἀμέστω.

E 2

αἴψα δ' ἔξίκοντο. τὺ δ' ᾧ μακίονα
 μειδέσασ' ἀθανάτω παρσάπω,
 ἦρε' ὅτι δ' ἔω ὅ πεποιθα, κ' ὅτι
 δδῶρο καλοῖμι.

κ' ὅτι ἐμῷ μάλισ' ἐθέλω γνέσθαι
 μαινόλα θυμῷ, ἵνα δ' αὖτε πειθῶ,
 καὶ ἄγλυδύσθμ φιλότιτα· τίς σ' ᾧ
 Σαπφοῖ ἀδικεῖ.

καὶ γὰρ αἴφθύγῃ, ταχέως διώξῃ·
 αἴ δέ δῶρα μὴ δέχετ', ἀλλὰ δῶσθ'·
 αἴ δέ μὴ φιλήσῃ, ταχέως φιλήσῃ,
 κ' ὅτι κελθύης.

ἔγχε μοι καὶ νῦν, χαλεποῦ δέ λῶσον
 ἐκ μειμνῶν· ὅσα δέ μοι πλέσασθ
 θυμὸς ἰμείρῃ, τέλεσον, σὺ δ' αὐτὰ
 σύμμαχος ἔασθ.

ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Δέδυκε μὲν ἀσελῆνα,
 καὶ πλῆιάδες, μέσσα δέ

νύκτες, πῶς δ' ἔρχεθ' ὄρα,
 ἐγὼ δ' ὄ μόνον κατεύδω.

ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Φάινεται μοι κείνος ἴσος θεοῖσιν
 ἐμμεν' αἴηρ, ὅστις ἐναλίον τοι
 ἰζάνῃ καὶ πλασίον αἰδύ φωνῆ-
 σας ὑπακρούς,
 καὶ γελώσας ἰμερέν· ἴ μοι τῶν
 καρδίαν ἐν στήθεσι ἐπλόασεν·
 ὡς ἴδον σε, βρογχὸν ἐμοὶ γὰρ αὐδαῖς
 ᾄδεν ἐξ ἠκεί.

ἀλλὰ καμμέν γλαῖσ' ἔαν· ἀν' ὃ λεπτόν
 αὐτίκα χεῖρ πῦρ ὑποδεδρόμακον
 ὀμμάτεσσιν δ' ᾄδεν ὄρημι· βομβῶ-
 σιν δ' ἀκροῖ μαι.

καδ δ' ἰδρῶς ψυχρὸς χέεται· ἔμμος δ'
 πᾶσθμ αἰρῆ· χλωροτέρη δ' ποίας
 ἐμμί· τεθνῶσαι δ' ὀλίγου δέοισα
 Φάινωμι ἀπίνης.

lectoris S.

Quum varia, quibus distineor, occupationes è medio studiorum cursu me reuocassent: nec quod illis eripere tempus poteram, ad seria tractanda satis esset: interim quod dabatur, accipiens, eas Anacreontis Odas, quas iam antè Gallicas feceram, in aliquot amicorum gratiam Latinè quoque aggressus sum. vertere. Iam verò extrema manu operi imposita, quum eò rem deductam viderem, vt quæ meis intimis dicaerem, cum externis etiam communicanda forent: quo plures huius mei laboris futuri essent participes, eo maiorem cautionem & diligentiam adhibendâ mihi existimaui. Feci itaque non inuitus, vt quæ vertendo hoc poeta, tanquam aliud agens, obseruaram, ea in commentariolum redigerem: quo tum meæ interpretationis alicubi rationem tibi redderem: tum etiam in locis difficilioribus labore meo tuum aliqua ex parte subleuarem. Vale: si quid nouisti rectius istis, Candidus imperti: si non, his vttere mecum.

OBSERVATIONES

In Anacreontis carmina.

Pag. 1. Θέλω λέγειν Ἀπε εἶδαι. In altero exemplarium, nimirum in eo quod in libro, id est cortice, scriptum reperi, primū locum occupat hæc oda: & rectè, meo quidem iudicio. Proponit enim in hac versuum suorum argumentum: idque, lepido vtens commento, quo se quodammodo excusare velle uidetur. Cui non dissimile illud est à quo primum Amorum librum exorsus est Ouidius, vt enim hic in Iyram suam, ita ille in Cupidinem culpam reicit: vbi ait, Arma graui numero, violentaque bella parabam Edere, &c. Idem in 3. duobus versibus hoc ipsum complexus est, hoc modo, Quum Thebæ, quum Troia foret, quum Cæsaris acta, Ingenium mouit sola Corinna meum. Anacreon quoque Atridas quū dicit, Troiana bella: quum Cadmū, Thebana intelligit. nam respondēt hi duo primi uersus illis, Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης, Ὁ δὲ αὐτὸ Φρυγῶν ἀντάς.

Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν Ἥρωες. Ouid. Elegia 1. lib. 2. Amorum, quum dixisset, A usus eram (memini) cælestia dicere bella, &c. ita tandem claudit elegiam, heroum clara ualete nomina: nō

apta est gratia vestra mihi.

2 Λέοισι χάσι ὀδόντων. In cortice propemodū fugiebat oculos hoc uerbum χάσιμα, sed in altero exemplari facillē legebatur. Hoc autem uocabulo utitur & Plutarchus eodem modo, quū ait, διὰ τὴν θμελιὸν ἢ ἀρκτος ἡκιστα διεδίδει τὰ δίκτυα, καὶ τοὶ καὶ ἀλώπεκες διεδίδουσι. πόπερον ἐνδοξαίτω τοῖς ὀδόντας ἔχουσα τῷ χάσιματος, ἡκιστα παρὸς τὰ λινα ἔκκενέται· παροεμπίπει γὰρ τὰ χέλι διὰ πᾶχος καὶ μέγεθος. Hiatum appellat etiam Latini. ὀδόντων autem uideatur dixisse pro σῆματος, quia dente maximē timēdus est leo. unde Alcibiadi quum obiecisset quidam, δακίεις ὡς αἰ γυνάμεις, οὐμβροαῶ, ἔϊπιν, ἄμ' ὡς οἱ λέοντες.

Τοῖς αἰδράσι φρόνημα. Interpretatus sum φρόνημα, prudentiam: ut idē sit hoc loco quod φρόνησις. nam quis nescit eam uiris esse peculiarem, nec in muliebri ingenium cadere eam uim ratiocinandi quæ in uiros? non sum tamen interrim ignarus φρόνημα etiam animi magnitudinē & ferociā significare. Sed quorsum istuc? præsertim quum multæ feræ magnos gerant spiritus: omnium autem maximē leo ipse, qui etiā magnanimus propterea dicitur à poetis. Sed & Phocylides quum enumerasset ea quæ à Deo animantibus ratione carentibus tributa sunt, concludit, λόγος ἢ ἔρμη' ἀνθρώποισι.

Γωαιξίν ἕκ' ἔϊχιν. non iam poterat δωαῖαι φρόνημα, uel quòd rē iam uni dono datā, alteri

donare non posset: uel quòd mulierum leui & mobili ingenio non satis hoc munus conueniret. Ego uerti ad uerbum, ut ambiguum sensum retinerem.

Στέφεται ὅτ' ἀρκτος ἦδ' ἄν. Hom. Odyss. ε, de Vlyste loquens,

-εὐδὲ οἰ ὑπὸς ἐπιβλεφάροισιν ἐπιπέε,

Πληιάδης τ' ἐσορώνη καὶ ὄψ' εὐόντα Βοώπιω,

Ἀρκτον δ' ἰὼ καὶ ἀμαξάμ' ἐτίκνησιν καλέεσιν,

Ἡ τ' αὐτὴν στέφεται, καὶ τ' Ὠλεῖα να δούκει,

Οἷη δ' ἀμμορός ἐτί λοεβῶν ἄνευρῶσι·

Quid lib. I. Trist. Iamque moræ spatium nox præcipitata negabat, Versaque ab axe suo Parthasis Arctos erat.

5 καὶ μετ' ἄλλοις ὀνείροις. Non est ἀνακόλουθος oratio. imitatur enim vulgarē sermonis formam, perinde ac si dicat, Quis pulsat fores? certe tu, quisquis is es, intempestiuē aduenis. interurbabis enim mea somnia. ut alibi dixit, τί μου κελῶν ὀνείρων Αφῆρπασας Βάθυλοι. Est autē καὶ μετ' ἄλλοις, pro καταχῆσις. ut alibi, ἀπὸ δ' ἄλλοις λυχοῖ ἀφῆρας, pro ἀφῆρας. &, ἀπὸ δ' ἄλλοις καταχῆσις, pro ἀτακα χῆσις. nam tmesti frequenter utitur.

Εσορῶ φέροντα πῆσον. Scio dici posse βρέφος φέροντα πῆσον, eo modo quo dicitur τέκνον φίλε, ut nō uocis, sed significationis ratio habeatur. Verum quia μετ' particulam solet & debet sequi δέ, lego φέρον δέ. quod enim dicit, est eiusmodi, Fores tandem meas aperui: & puerulum qui-

dem conspicio, (quem ille mihi se esse dixerat) sed huiusmodi, qui arcu & pharetra iunctus esset, alâsque gestaret.

Γαργή ἡ ἰσίλω καδίσις. Rectè ἰσίλω Ionicè, nec mutari debet.

6 Τὸ δὲ πῶρον ὄβρι μιν νῦν. Si pro ὄβρι, legamus εἴ π, interpunctio esse debet post πῶρον, nō post verbum πειρᾶσαι μιν, ut sit, πειρᾶσαι μιν πὸ δὲ πῶρον, εἴ π μοι νῦν βλάσεται, &c. Alibi tamen sine casu vsus est eodem verbo, ubi ait, ὁ δ' ἔρωσ, πὸ δ' ὄβριν, εἴπι, Βαρὺν, πειρᾶσαι νήσις.

Καρχάζων. Sic vet. non καθ'αρχάζων, quod versus non recipit. nec Latini γ retinent, quum Cacinor dicunt.

Ολίγη δὲ κείσόμεθα Κόνις ὄσέων λυγόντων. Sic in quodam epigram. ἔν ἡ' ἀχέροντι ὄσέα ἔσσι διὴ παρήνε κείσόμεθα.

7 Ρόδον ἔαρος μέλημα. Hic nouè positus est tribrachys anapæsti loco, ita tamen legere malim quàm inuerso ordine, ἔαρος ρόδον μέλημα. Nam facile adducor ut credam hūc pedem fuisse admissum à poeta, dum captat leporem illum qui est ex eiusdem principij repetitione, qua mirifice gaudet: ut alibi,

Τὸν ἐφθυρετὰν χορείας, Τὸν ὄλας ποθοῦντα μοπαί,
Τὸν ὀμόσπον ἔρασι, Τὸν ἐραϊμοί Κυθίρης. quibus alios quatuor subiungit, qui & ipsi initium idem habent.

8 Κατὰ κισσοῖσι βρέμοντας. Quibusdam legēdum videtur κατὰ κισσοῖσι vno verbo, id est κισσῶ, κεκα-

λυμμένοις, quorum ego iudicium sequor. sed participium βρέμοντας mihi suspectum est.

Κατὰ πικρίδων ἀθύρων Προχέει. Legitur & mutato ordine, ἀθύρει ποσὸν χέων.

10 Εθέλοντα δὲ φιλιῶσαι. Nemini scrupulum hic locus iniiciat. nam constat particulam δὲ ob φ sequens hic produci, quemadmodum & in illo versu, X' ὀπίσσι φέροσι ἄρα, in illo item, Ρόδα φέροσι ἄρα.

11 Τίς ὄβρι, σὶ μὲν εἰ δέ. Crediderim ego hic legēdum, ἢ ἡ' ὄβρι σοι μὲν ἡμα. ut apud Theocritū initio eidylij 44. cum alter dixisset, ὡς χρόνιος, responderet alter, χρόνιος, ἢ δέ σοι πὸ μὲν ἡμα.

Καὶ νῦν οἴας ἐκείνη. Suspicio legendum ὄσας, ut sit δηκτικῶς prolatum per parenthesis.

Καὶ δένδρεσι καρδίζειν. Potest huiusmodi datiuus addi litera ν, potest & pratermitti. Idem dictū puta de similibus locis, ut, ἐν ἔρεσι βοῶντα. Item, ἢ ἡ' ἄσκασι βοῶντιω, & si qui sunt alij. Memini enim me legere apud quendam Grammaticum huiusmodi datiuus non adscribi plerunque ν, ne duriores efficiat orationem. intelligi tamen potentia, ut illi loquuntur.

Καὶ δεσπότην Ἀνακρέοντα Γπρῶσι συγκαλύψω. Vide num legendum sit, καὶ δεσπότην ἐμοῖσι Ππρῶσι συγκαλύψω, aut si non ἐμοῖσι, aliquid simile postulet locus, nā accusatiuus hic Ἀνακρέοντα videtur ex scholio irrepsisse.

13 Τὸ πυχθὲν ὀκωφίωμα. Legitur & πυχθὲν.

Λέγρουσι αἰ ζωαίκες. Palladas hāc Anacreōtis

odam suam fecit, mutato tantum genere carminis. extat enim hoc illius epigramma,

Ἰησαλέον με ζωαῖκας ἄποσκώποισι, λέγευσαι
εἰς τὴ κάπηροι ὄραν λείψανοι ἠλικίας.

Ἰμ' ἐγὼ εἰ λθακάς φορέω τεύχεας, εἴτε μδαίνας,
ἢ δὴ ἔσθω, βίβου παρὸς τέλος ἄχιδμος.

Ἄδιδμοις δ' ἰμύροισι ἔδιδπεταλοῖς σεφαλοῖσι,
παρ βρομίω παύω φροντίδας ἀρχαλέας.

Quod dixit Anacreon ἔπερπὰ παίζεν, latius à Pallada explicatū est, Sed ita tamen ut uim uerborum non expresserit. Horatius eodem ferè modo dixit, Amori dare ludū. Ouidius hoc vocat Ludere. Ego uerti, Vacare amoribus iocisque, secutus quendā ipsius Horatij versum, quem ex Mimnermo transtulit.

14 Εἴτ' εἰσίνειτ' ἀπὸ λθον. Mira est ἀφέλεια ἔλογου in hoc poeta, ut hic uides in uerbo ἀπὸ λθον. In nullo certè melius quàm in hūc illud Fabij quadrare possit, Esse in hoc quandam iucunditatem inaccessibilem, sed quam nulla affectatio consequi possit. Vnde & Horatius verè de ipso pronunciauit, Qui persæpe caua testudine fleuit amorem nō elaboratum ad pedē. Quotquot ergo dulcedini & suauitati orationis studuerunt, huius tanquam optimi magistri, vestigia ita secuti sunt, ut ne à verbis quidem eius discedere uoluerint. Ac ne longe abeam, hoc uerbum ἀπὸ λθον eo sensu passim apud illos reperies: sed in præsentia mihi ex multis vnus ille locus succurrit,

-ὅτε σοὶ τὸ παρ' ἄποιν ἀπὸ λθον Κεῖνο τὸ πῆς λυίδου βα
καρε λείπρω.

Τί σοι θέλης ποιῆσαι, Τί σοι κἀλλή χελιδών. Agathias Scholasticus hanc odam est in suo epigrammate imitatus, cuius initium est,

Πᾶσαν ἐγὼ πῶ νύκτα κινύρομαι, ὅτε δὲ ἐπέλθῃ

ἄρθρος, ἐλινύσαι μικρὰ χελιδόμοις,

ἀμφιπέτεται ζῦσαι χελιδόνες, &c. Nam quod dixit

Anacreon, ὑπερδράμασι φωνάεις, dicit ille, ὅτε δὲ ἐπέλθῃ ἄρθρος. & pro, Τί μου καλὸν ὄνειρω Ἀθήρησας Βάθυλλον, dicit,

Βαθὺν ἴνα κἀδοιομῶ ἴσως δὲ πῆς ἤξει ὄνειρος,

ὅς με ροδαλέοις πῆχασι ἀμφιβόθῃ. Erat autem

Ροδαλέη eius amica. Hæc obseruatione sunt digna, & ut ipsi discamus cautè imitari ueteres, & si quid apud illos occurrat, quod in rē nostrā sit, ita in usum nostrū illud uertere, ut non aliunde tamen petitum, sed domi natum uideatur.

16 Οὐ μοι μέλει Γύζω τῷ σάρδεων ἀνακτῆς. Dicitur & σάρδεις σαρδέων, & σαρδέες σαρδέων, ut in quodam epigrammate, Σαρδέες αἰτωπίαλαι Γύζου πόλις. Potes igitur hic legere σαρδέων, si magis tibi probatur: nam utraque lectio reperitur.

Οὐτ' αἰρέει με χρυσός. Legitur & sic, ὅτ' εἰλέπω με χρυσός.

17 Λέγει σε μὴ δεῖ πίνειν. Legendum uidetur aut μηδὲ πίνειν, aut μὴ πίνειν pro μὴ ἐπι. ut ἢ πὶ dicitur pro ἢ ὅπι.

18 Τὸν ἀρχυρεὶ παρβόσας. Legitur & τερβόων. nescio autem cur lib. 2. Epigramm. Græcorū con-

iungatur hæc oda cum superiore, cuius initium est, Οὐ μοι ῥηΐει Γύλαο. Nam in veteribus libris eo est collocata loco quo hic vides: & Gellius seorsum ab altera hanc citat lib. 19. vbi querit ecquis Latinorum poetarum tam fluentes carminum delicias fecerit.

Ποίει δέ μοι κατ' αὐτό. Legitur &, Καὶ μὴ ποίει κατ' αὐτό.

Τί πλειάδων καμῶν, Τί δ' ἄστρασι Βοώπω. Legitur & sic, Τί πλειάδων ῥηΐει μοι, Τί δ' ἄστρασι Βοώπω. Sed prior lectio magis mihi placet, quod respondeat superioribus illis, Τί γὰρ μάχουσι καμῶν. Quo etiã modo dixit alibi, Μέγιστόν με φρόνιζες, Μὴδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω. sic dixit quidam, Ἐλπίς καὶ σὺ τύχη μέγα χεῖρετε, τ' ἡμῖν ὄϊρον. Οὐδὲν ἐμοὶ καὶ ὑμῖν. Præterea lib. 2. Epigramm. Græcorum ita clauditur hæc oda, Μὴ συγνὸν αἰείωνα. Ἀλλ' ἀμπέλοις χλωῖάσας, Καὶ βόβυας γελῶντας, Σὺ πῶ καλὰ λυαίω. sed melior Gellij lectio, quæ confentit cum nostra. Versa autem fuit olim à nonnullis hæc oda, qui pro Bathyllo profundum interpretati sunt. quæ nec vllus sensus ita possit ex hoc loco elici, nec diminutiua hoc modo fiant, à βαδύς βαδύματος. sed vt Ηερακλῆς Ηρυλος, Δεισοκλῆς Δεισυλος, sic Βαθυκλῆς Βαδυμος. Præterea vel ex Horatio notum debuit esse hoc nomen.

Καλὴ τέχνα. legitur & καλλιτέχνα
19. Ποτὸν ποίει μοι περπύον. si iambicum dimetrum catalecticum facere velis, legendum erit, com-

mutato verborum ordine, Τερπύον ποίει ποτὸν μοι. sed in hac oda vt & in aliis nonnullis, sunt variè mixti versus: ex quibus hi duo sunt dimetri ἀκατάληκτοι, Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον, &, Σὺ μὲν ἀπὸ κούρου δὴ φρεπίης.

20. Ηταν ἄλλω ποτ' ἔσῃ Λίδος Φρυγῶν ἐν ὄχλαις. Nō puto poetam aliter scripsisse quàm ἔσῃ, imò etiã voluisse ludere in his duobus ἀμοιοτελεθῆναι, ἔσῃ & ἔπιη. Est autè valde proprium ἔσῃ de saxo, quod natura rigidū est & immobile. Ita dixit Tibullus, Stare vel infans cautes obnoxia ventis.

Ἐγὼ δ' ἔσοπρον εἴλω. Exstat epigramma Διονυσίου Φριστοῦ, in quo ludit eodem fere modo quo hic. initium eius est hoc,

Εἴδ' αἰέμος ἡμῶν μῶν, σὺ δέ γε σείχουσα παρ' αἰγῆς
Στήθεα γυμνώσας, καὶ με πνέοντα λάβοις.

Εἶδε ρόδον ἡμῶν μῶν ὑποπόρφυρον, ὄφρα. &c. sic apud Theocritum vouet quidā pastor, -εἶδε ἡμῶν
Α βομβῶσα ῥηΐστα, καὶ ἐς ποτὸν αἴθρον ἰκοίμαι. sic in quodā scolio, Εἶδε λύρα καλὴν ἡμῶν μῶν ἔλεφαρ-
θῆν, καὶ με καλοὶ πῆδες φοροῦν διονύσιον ἐς χορόν. Εἴ-
π' ἀπυρον καλὸν, &c. Ouidius mittēs annulum ad amicam, tandem ait,

O vtinam subito fieri mea munera possem,
Artibus ΑΕ αἰς, Carpathίque senis.
Tūc ego te cupiã dominę tetigisse papillas, &c.
21. Καὶ ταῖνι δὲ μαςῶν. Propriè locutus est.
nam, vt inquit Pollux, τὸ ἄρ' μαςῶν ἄρ' ζωακί-
ων ζῶσμα, ταῖνιαν ὠνόμαζον καὶ ταῖνιδιον. Ego strophίῳ
interpretatus sum, veteres Latinos secutus.

Fascia enim generalius est nomen.

Μόνον ποσὴν πατῆρ μου. nisi subaudiās ὡς τε, non procedet sensus.

Σπφάτοις εἰ σοῖς πυκάζω. Quidam legunt hic, ὅπως πυκάζω. & in ultimo versu ἴνι, interrogatiuē. Legitur & σκεπάσω pro σκεπάζω.

Παρεὶ τῷ σιλίῳ βαδύλλε. Legitur & Βάδυλλε.

Απαλαῖ σίει δὲ χάπας. Vulgò σίειν διψήσῃ γραφῆται, sed Anacreon alibi quoque σίειν protulit.

22 Ο πλῆπτος εἶ γε χρυσὸς. Anacreon sua hæc dicta factis confirmauit. nam à Polycrate duobus talentis donatus, vt se duas iam noctes curis affectum ob ea vidit, reddidit illi, hoc vnū dicens, εἰ ἰυῖσθαι αὐτὰ ἤ φρονήδος, id est, Non tanti sibi ea esse, vt curis propter illa vellet angī. vel, Pluris se quietum & solutum animum facere quàm illa.

23 Εμοῖς φίλοις Ἐμνεῖναι. In quodam Scholio, loco tertio hoc ponitur, Ἰμαίνειν ἄρ' ἔρισον ἀνδρῶν ὄνησι· δεύτερον δὲ καλὸν φασὶ Ἰνεῖσθαι τὸ σέλιον ὃ, πῶν πῆ ἀδύλω· ἢ τὸ τέταρτον, Ἐμνεῖσθαι μὲν τῶν φίλων. Et in quodam alio, Σιω μοι πῆνε, Ἐμνεῖσθαι, συσφαιηθῆσει. σιω μοι μαγοδρῶ μείνεο, συσφαιηθῆσει σῶφρονι.

Ὅταν πῆνω πῆν οἶνον, Εὐδδυσινεῖ μείμηναι. Xenophon Symposio, Τὰ δὲ ὄνησι σίτος ἀρῶν τὰς ψυχὰς τὰς ἄρ' λυπίας, ὡσπερ ὁ μαιδραγόρας τῶν ἀνθρώπων, κείμζει τὰς ὃ φιλοφροσυνίας, ὡσπερ ἔλαμον φλόγα, ἐγέρει.

24 Σιω τῶδε πῆνεν ἡμαῖ. Fortasse primus versus Odes loco huius repetendus est, Ὅταν πῆνω πῆ

οἶνοι,

οἶνον, vt vides repetitum etiam secundum. nam sunt & alix odes in quibus duo primi versus in fine etiam repetuntur. Obseruare autem oportet hic quoque acatalectos duos versus esse insertos, nimirum hunc, Τί μοι πόνων, εἰ μοι γόνων. &, Θάσειν με δὲ καὶ μὴ θέλω. A nimaduerti contrà facere in versibus trochaicis poetam, miscere di metros catalecticos cum acatalectis.

25 Ροδῆς κοίρανε πέχης. Quid si Ροδῆς hic legas? certe cum aliorum multorum, tum ipsius Pindari testimonio lectionem hanc confirmabis. Pro κοίρανε autem quidam putant legendum πύρανε. illud nō video quomodo lex versus possit ferre: sed ne hoc quidem satis aptum huic loco videtur.

Απαλαῖ πῆ ἢ μὴ αἴνας. Sic apud Theocritum, μαλακὸν ἤρειον.

26 Τὸ λεληθῆτος Ἐμνεῖσθαι Βλεφάρων ἴτω κελίμνω. Malim ego articulum annectens aduerbio, legere Ἐλεληθῆτος. nam & vstratissimum in aduerbiis hoc est, & possit alioqui multis facessere negotium hic locus, qui hoc modo planus est & apertus. nam ἐχέτω βλεφάρων ἴτω Ἐλεληθῆτος σιωφρω, perinde est ac si dixisset, ἐχέτω τὰς ὄφρῖς Ἐλεληθῆτος συσκεμίδρας. quo vculo utitur alicubi Plutarchus. existimabit aliquis fortasse βλεφάρων ἴτω accipi αὐτῶν βλεφαρίδων, & hic sensus prima fronte se offert. sed si quis propius intueatur, videbit cōtextum orationis hoc non ferre. nam quid hoc sibi vellet tandem, μὴ

διάκοπιε τὸ μεσόφρουον, μηδὲ μίση, διὴ ἐχέτω τὰς βλε-
 φαεΐδας σιώφρις. absurdū certe hoc esset. quōd
 si quis pertinaciter hanc interpretationem tu-
 ri voluerit, sed alio sensu, primū τὸ σιώφρου legat,
 ut sit τὸ σιώφρου substantiuum, quod & nouum
 est & durum: deinde claudens sententiā post
 σιώφρου, & interpungens, addat ὃ post βλεφάρων,
 ut sit, βλεφάρων ὃ ἴπυ κελαινώ, & repetat ἀπὸ τοῦ
 κοινῆ verbum ἐχέτω. sed vide quam vim afferas
 contextui. deinde an colorem βλεφαεΐδων descri-
 beret, de superciliorum colore taceret? cur non
 potius integram seruans orationis seriem, βλε-
 φάρων ἴπυ accipies ἀεφραεΐσῃσ, αὐτὴ ἔστ' ἀφρῶν
 nonne posita sunt κύκλῳ ἔστ' ὀμμάτων αὐτὴ ὀφρῆς.
 Atqui dixit βλεφάρων, non ὀμμάτων. quid tum? si
 ambiunt totum oculum, certè & palpebras, o-
 culi partem illis magis vicinam, praesertim si de
 superiore palpebra intelligas. adde quod hunc
 versum ingredi non poterat ὀμμάτων. Xenophō
 quoque dicit naturam providam ὀφρῶν ἀπ-
 ῥασῶσαι τὰ ἰσθρῆ ὀφθαλμῶν. Denique mihi ma-
 gis videtur consentanea rationi haec expositio.
 si quis tamen aliquid melius afferat, illum se-
 quar. Est autem aliquando σιώφρις mulieris e-
 pitheton, quo etiam puellam quandam honestat
 Theocritus eidyll. 8. his versibus, Κῆ-
 μὲν ἔκ τῷ ἀπ' ἑσὶ σιώφρις κόρα ἐχθρὸς ἰδοῖσα τὰ
 δαμάλας παρελθόντα, καλὸν καλὸν ἦμας, ἐφασκεν. Ea-
 dem appellatur & μίσηφρις. Anacteon, ut vi-
 des, addit λευκόπρω. Videre est autem ita pro:

pemodum coentia supercilia iis qui maesti
 frontem contrahunt & corrugant. vnde et-
 tiam illi verbo ab hoc nomine deducto, σιω-
 φροῦσαι dicuntur. Mirum est verò placuisse
 illis ita confusa supercilia, quum nihil à pul-
 chritudine magis videatur alienum, sed alia
 multa obseruabis veteribus fuisse in deliciis,
 quae tui non erunt stomachi. Caterū linguā
 Latinae inopia loci huius interpretationem red-
 dit paulo difficiliorem. Nam nec nomen habet
 quod respondeat huic Graeco σιώφρις, nec quod
 illi μεσόφρουσι, quod & μετώπιον appellatur. Cui ta-
 men inopia mederi conatus sum, dum hunc lo-
 cum verterem: id autem affecutus sum necne,
 tuum esto, lector, iudicium. vnum hoc addo,
 si ea quibus vsus sum verba tollas, vix te quae in
 eorum locum reponas, habiturum.

Ἄμα γλαυκὸν ὡς Ἀθηνῆς, Ἄμα δ' ὕψρον, ὡς Κυθή-
 ρης. Tritum est γλαυκῶπις Ἀθηνῆ, Homericum.
 Quod autem ad ὕψρον attinet, verti Patum, il-
 lum secutus versum, qui est inter antiqua diuer-
 sorum auctorum epigrammata, Minerua fla-
 uo lumine est, Venus pato. Pollux haec cōiun-
 git, βλέμμα ὕψρον, θηλυκόν, ἀνδρῶν.

Πεὶ λυδῖνον τραχὺν. Verti, colla la uia, secu-
 tus hos versus, ex lib. 7. Graec. Epigrammatum,
 - ἐπὶ σοῦ τὸ πρῶτον ἀπὸ λυδῶν. Κεῖνο τὸ τῆς λυδῶν
 βάσκατε λευκόπρον. Quo in libro etiam hoc carmē
 habes, Δειρὴ λυδινὴ καὶ σήλα μάρμαρον ἔσθι.
 Esse autē λυδῶν marmoris genus, cum ex aliis,

tum ex Philostrato patet, qui in prooemio ἐκδ-
νων dicit, ξέοντες πῶς λυγρὸν ἢ πῶς παρὶν κίθων, ubi
vulgò legitur παρὶν, sed perperam. Id autem
marmor quum non solum lauitate, sed etiam
candore commèdetur, si cui magis placet, Col-
la candida, interpretari, per me licet, nec repu-
gnat ipsa versus mensura.

27 Ὑποποφύροις πέποις. Non legendum est ὑπό-
ποφύροις, duobus verbis, sed vt excusum est, ὑπο-
ποφύροισι. Sic in quodam epigrammate Διονυσίω
σφιισθῶ habes, Εἴθε ῥόδον χρυμίω ὑποπόφυρον.

Τὸν ἐπῆρον, ὡς διδάσκω. Sic apud Theocritum
intelligitur hoc nomen, eidyllio 28, ἀπινεία εἶχε
ἐπῆρον.

Λιπαρὸς κόμης πίησον. Nitidas comas exposui,
Horatium secutus. sic & apud Synesium, αἰεὶ δὲ
λιπαροὶ κεφαλὰς ἢ κελά πρὸς ὤματα, vel potius καλοί.
Aristophanes, λιπαρὸς χωρὰν ἐκ βόθραϊν. & Sopho-
cles quum incultū, horridum & squalidum ca-
pillum significare vellet, ἀπινεῖα πείρα dixit.

Τὰ δ' ἐς ἄκρον, ἠλιώσας. Habes & apud Philo-
stratum ἠλιώσας κόμην. Est autem ἠλιώσας κόμη si-
ue ἠλιώσας, quam Homerus ξυρθεῖν appellat, vt,
ξυρθεῖς δὲ κόμης ἔλε Πηλεΐωνα. Idὲ ξανθὸν Μενέλαος
vocat, id est ξανθόπτεχα. Huiusmodi castriem
χρυσῆν etiam nominant: vnde & χρυσοχαίτης ἔρας
apud hunc. sic & apud Latinos aurea coma:
vnde & Auricomus. Quod autem dicit,
Τὰ μὲν ἐνδοθεν ἰθαίτας, Τὰ δ' ἐς ἄκρον ἠλιώσας, cō-
ferri debet cū illis Ouidij versibus, quibus de-

scribit amicæ suæ capillos: Nectamē ater erat,
nec erat color aureus illis: sed quāuis neuter,
mixtus vterq; color. Præterea porphyrio vir do-
cissim⁹ exponēs hūc Horatij versum, Myrrheū
nodo cohibere crinem, ait, Colorem myrrheū
in crinibus hodie quoque dicunt, qui medius
est inter flavum & nigrū. Hæc ille. sic in quo-
dam incerti auctoris epigrammate, Εἴτε σε κω-
τῆρην σποσίλβουσαν ἐθέρας, Εἴτε παλιν ξυρθεῖς εἶδον ἄ-
ρασα κόμης. Coma autem ξανθῆ, flavæ, vel χρυ-
σῆ, aureæ, vel ἠλιώσας seu ἠλιώσας, soli concolo-
res, eadem sunt.

Ἀρες ὡς θέλεισι κείσαι. Legitur & θέλεισι. & tūc
subauditur αἶ, vt sit ὡς αἶ θέλωσιν.

Ἀπαλὸν ὃ καὶ δροσῶδες. Metaphora hæc qua
roscidū p tenero ponitur, melius sonaret Gal-
licis auribus, quā Latinis. Antipater eodē mo-
do ὑδαπνοῖς βραχίονας dixit. A Grammaticista-
men δροσῶδες siue ἐερσίεις exponitur καλός, pe-
tita, vt aiunt, metaphora ἀπὸ τῆ δροσοσιμείων αἰ-
δῶν. Τῶ παρὸ καλλίον φαίνεται. Pro quibus facere
videtur ille Theocriti versus, Καὶ χροῖα φοινίχλω
ὑπὸ πῶλχος, ὡς ῥόδον ἔρασι. sed haud scio an possit
hic habere locum hæc interpretatio.

Στεφέτω μέτωπον ὄφρις Κυδωνίτην δρακόντων. Ho-
merus, Η Ἐκυδωνίτην ἐπ' ὄφρυσιν ἰδοῖσι κροῖων. id
est μελαίναις, vt vulgò exponunt. A Theocrito
quoque κωλόφρις puella eodem modo appella-
tur. Et in alio Homeri loco qui est Ἰλ. λ. Κυαίει
δὲ δρακόντες ὄρωρέχατο πηδὶ δῆρῳ Τρεῖς ἐκάτηρ ἴεμε-

σὺν ἔοικότες, admonet Eustathius non hoc dici διὰ τὸ χρώμα, ἀλλὰ διὰ τὸ ἔπιπυρρῶδες τοῖς αὐχένας καὶ τὰ ἵνα κυκλικὴν καμπίην. & exponens illa verba quæ sequitur paulo post, Τοῦ δὲ ἦτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλαρος κωλύοιο; ait, Κωλύοιο ἔσδός π χρώματος μέλαρος, ἢ οὐ τὸ κωλύειον. τοῦτο δὲ καὶ τὸ χρώμα τὸ οὐρανὸς ἀναγκασίως καὶ τοῖς φυσικοῖς, ὁπνικὰ βεῖ πάντα ἀνέφελος. Latini caruleum draconem vocāt. A Proportio appellatur quidam fucus caruleus & forma carula, his versibus, An si caruleo quædā sua tempora fuce Tinxerit, idcirco ceterula forma bona est? Ex his omnibus iudica quæ magis huic loco conueniat interpretatio.

28 Ἴνα ἕς τὸ μὲν φοβέται. Dicitur τὸ μὲν, τὸ δὲ, vt τὸ μὲν, τὰ δὲ, pro partim quidē, partim verò. Nec admittit versus aliam lectionem. nam si legas τὸ δὲ ἀπὸ ἡπίδος, non stabit.

Ροδιὸν δὲ ὁποῖα μῆλον Χνοίον ποιεῖ παρεῖω. Vel, τίω χροίον παρεῖω ποιεῖ ροδιὸν ὁποῖα μῆλον. Vel, χροίον ὁποῖα μῆλον. Illud, quodammodo ἀκρον: hoc autem, propter inuersum vocabulorum ordinem, duriusculum videtur. sed elegans est alioqui metaphora: vt apud Aristophanem, Τοῖς ἀσπίδοισι θρότος καὶ χροῖς ὡσπερ μῆλοισιν ἐπὶνθι. Lanuginem poeta quoque Latini appellant. & vt ἐπὶνθι dictum hic vides, ita florem vocat hoc versu Virgilius, Tum mihi prima genas vestibar flore iuuenta. sed per μῆλον hic intellige Cydonium malum: vt apud eundem poetam, vbi ait, Ipse ego ca-

na legam tenera lanugine mala. Ibycus κωλύοιο μολίδας vocat. Hinc & factum verbum κωλύοιο à Leonide.

Ερύθημα δὲ ὡς αὐτὸ ἀδιδεῖ Διῶτασι βδοῖν, ποῖσον. Hic ὡς pro ὅσον, quod nouum nō est: nam Grammatici & in hoc versu, καὶ κρέας ὡς οἱ χῆρες ἐχέουσαι, exponunt ὡς αὐτὸ τὸ ὅσον. Ad hunc locum autē pertinet quod respondit Pythias, rogata, quis esset color pulcherrimus, Is, inquit, quem in ingenuis gignit pudor.

Τὸ δὲ Ἀδωνίδος παρῆλθον, Ελεφαντῆνος τραχῆλος. Prior versus per parēthesin ponitur: in posteriori repeti debet verbum ἔσω.

Μεταμάζιον δὲ ποιεῖ Διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ. Hoc merus Ιλ. ε, quomait, Ἀλλ' ἔβαλε σῆθος μεταμάζιον, eam pectoris partē intelligit quæ vtrinq; mamma cingitur. nā μεταμάζιον dicitur τὸ μεταξὺ τῶν μασθῶν, vt μετύχμιον, τὸ μεταξὺ τῶν αἰχμῶν. Hic autem accipio μεταμάζιον pro roto pectore, quod Aristodorus τοῖς μαστοῖς appellat: quos in pectore collocatos esse his tantū tribus aiunt nonnulli, homini, elephanti, vesperilioni. Quod autem attinet ad χεῖρας Ἑρμοῦ, habes hæc verba apud Pollucem, libro septimo, Τὸ δὲ ἐρχαλεῖον καὶ τὸ οὐ ἐκλωδοῖ ἄεαρτῶν τις τὰ συππία, γέρον ἐκαλεῖτο ἰὼ δὲ οὐ ξύλου πεποιμένον κίσιον; χεῖρας Ἑρμοῦ πετραγῶνου ἔχον, ᾧ γέροντες ἐπὶν παρῶστων· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὄνομα. Quo loco legunt alij τὰς ἀγῶνας. Puto autem dici διδύμας χεῖρας vt dicuntur διδύμοι ἔρχε. scio & ab alio scriptore fieri mentionem

ὄψ' ἤραϊν Ἐρμῶδ', sed non succurrit locus.

29 Μιρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων. Hæc ἐπανάληψις elegans quidem est, sed anapæstum postulat carmen in hac prima sede: quam legem in tota hac ode, sicur & in aliis multis seruauit. quare sunt qui hic legant μαλερόν.

Δι' ἡμῶν τὸν ἔρωτα. Omnes versus huius odes sunt δακτυλικοὶ τετραμέτροι ἀκατάληκτοι, qualis est ille, Ἀτρεΐδαχ' τε καὶ δῆσι. Hephæstion autem ait Anacreontem integras odas composuisse etiam dactylico tetrametro, cuiusmodi est hic, Ἀδρυμίδε χαίεσσα χελιδῶν.

30 Ἀφες με τοῖς θεοῖς ἴσι. Corruptus est hic versus: ita tamé vt aliquis possit ex eo sensus erui, si τὸν θεὸν legatur & σὺ, sed non satis commodus ille quidem. Tota reliqua ode est emendatissima, nec mihi reprehendat quisquam hunc versum, Ἐμαίνετ' Ἀλκμαίων π, quòd corrigiatur syllaba ἀφροδισιγραφιδῶν, nisi idem Timoclis Comici poetæ hunc iambicum senarium oppugnet, Ο νοσῶν δὲ μαικάς, Ἀλκμαίων' ἐσκέψατο. & hunc quoque versum quem Suetonius in Neronem iactatum fuisse scribit,

Νέρων, Ορέσσης, Ἀλκμαίων, μῆτροκτόνοι.

Ὁέλω θέλω μαινώμαι. Imitatus est Horatius lib. 2. Carm. vbi ait, - quem Venus arbitrum Dicit bibendi? non ego sanius Bacchabor Edonis. recepto Dulce mihi furere est amico. Et lib. 3. Insanire iuuat: cur Berecynthia Cessant flamina tibia? Hos quoq; nostri poetæ versus,

Ἐμὲ μάλλον ὡς ἐπ' ζωῶ, Μυέσον, ῥόδοις δὲ κρότα Πύκασον· καί λει δ' ἐπαίρω, ex ipso Horatio sum interpretatus. Sed & quod noster ait, Ἀποεπίονται μέεμναι, Πολυφρονίδες τε βελαί. Ἐς δὴ κ' ὑπὸ αἴτης & alibi, si quidē & hæc ode eius est, Ἐμῶδ' φρέων ἠδὲ αὐραῖς Φέρειν ἔδωκα λυταί: ille sic, Tristitiam & metus Tradā proteruis in mare Creticum Portare ventis. Sed illa leuiora videri possint: hæc verò maioris sunt momēti, in quibus apertius imitatur vel potius interpretatur nostrum poetam. vt lib. 3. de Lyde amica, Quæ velut latis equa trima campis Ludit exultim, metuit que tangi, Nuptiarum expers, & adhuc proteruo Cruda marito. Anacreon, Ρῶλε θρησκίη, ἴδ' ἡ με Λοξόν ὄμμασι βλέπευσα, Νηλεῶς φθύγης, δοκίης δέ, & c. Paulo post, Νῦν δὲ λειμῶνας τε βοσκέαι, Κοῦφά τε σκιρτῶσαι παῖζεις. Horatius lib. 1. Vitas hinnuléo me similis Chloe, Quæ renti pauidam montibus auis Matrem, non sine vano Aurarum & siluæ metu.

Anacreon, Οἶά τε γερὸν θεοθηλέα γαλαθῶν, ὅς τ' ἐν ὕλη κεροέωσις ἀπολεφθῆς ἀπὸ μῆτρὸς ἐπίσηθη. Idē Horatius eodē libro, Natis in vsum lætitiæ scyphis, pugnare Thracum est. tollite barbarum Morem, & c. Anacreon, Ἀγέ δῶτε, μηκέτ' οὔτω Παύσω τε καὶ ἀλαλητῶ Σκυθικῆν πόσιν παρ' οἴῳ Μελέ τῶνδ', ἀμὰ καλοῖς Ἰσποτινοτες ἐν ἡμῶν οἷς. nisi μέδum hic est. Cæterum vel ex his a stimare possumus quàm multa ex nostro poeta mutuatus sit Horatius: quæ paterent omnibus, si quemadmo-

dum huius, ita & illius opera extaret, quanquã
 fatis notum est plura hũc ex Alcæo, quam ex vl
 lo alio transcripsisse: quod nec ipse dissimulat.
 Videamus ergo & carminũ huius aliquot par
 ticulas, quas suis odis Horatius assuit. Alcæus, *Χη
 μή ὁ Ζεὺς, ἐν δὲ ἰσθμῶν μέγας Χημῶν, πεπύλασιν δὲ ὑδά
 των ῥοαί. Κάθε δὲ μὲ τῶ χημῶν, ἐπὶ μὲν πηδῆς Πύρ, ἐν δὲ
 κυρίας οἶνον ἀφιδέως.* Horatius, Vides vt alta stet
 niue candidum Soraete, nec iam sustineat onus
 syluæ laborantes: geluque flumina confliterint
 acuto. Dissolue frigus, ligna super foco Largè
 reponens: atque benignius Deprome quadrim
 mum sabinæ O Thaliarthe merum dyota. Vi
 des vt hic Horatius non imitetur Alcæum, sed
 ita eum interpreter vt verbum verbo red
 dat. Alcæus, *Νῶν χεῖ μεθύσκεν, καὶ ἕνα πῶθ' ἔβια
 πίνειν.* Horatius, Nũc est bibendum: nunc pede li
 bero pulsanda tellus. Alcæus, *Μηδ' ἄλλο φυτὺ
 σης πῶθ' ἔπρον δένδρον ἀμπελω.* Horatius, nullam Va
 re sacra vite prius feceris arborem Circa mite
 solum Tyburis & mœnia Catili.

Alcæus, *Τέτσε πνύμοιαι οἶνον: πὶ γὰρ ἄστρον ἀετὶ λ
 λειται. Ἀ δὲ ὠρα χαλεπὰ πίνπει δὲ δὲ γὰρ ὑπὸ καύμα
 τος* Horatius, ad pocula Mœcœnatē inuitans,
 -iam Procyon furit, Et stella vesani leonis,
 Sole dies referente siccos. sed hæc certè sunt
 pauca ex multis, quæ afferre possemus, si ex
 pleno fonte haurire liceret. nam si hæc omnia
 ἀποσπασμάτια inter Horatij odas latere depre
 hendimus, quid si corpus integrum huius Græ

ci poetæ extaret? Certè quod ad odam illam
 attinet, Vides vt alta stet niue candidum So
 raete, non puto principium tantum eius sum
 ptum ex Alcæo, sed totã eius esse odam. nam &
 quæ proximè hanc sequitur, eius esse constat:
 nimirum illam, Mercuri facunde nepos Atlan
 tis, &c. Sunt aliæ odæ in quibus Alcæum non
 quidem per omnia secutus videtur, sed disper
 se aliqua eius dicta collocasse. quarum etiam
 illa est, ad Testam, O nata mecum cõsule Man
 lio. in hac enim, cum in aliis aliquot versibus vi
 detur expressisse quædam Alcæi, tum in vlti
 mis his, Te (o Testa) viuæ producent lucernæ,
 Dum rediens fuget astra Phæbus, videri pos
 sit alluissè ad hæc illius verba, *Πίνωμεν, ἕ τὸν λύ
 χρον σβέντυμεν· δάκτυλος ἀμύρα.* Quid autem sibi
 velit in hoc versu, *δάκτυλος ἀμύρα,* (quæ verba
 nonnulli mendosa existimant) apparet ex quo
 dam incerti auctoris epigrammate, cuius ini
 tium est; *Πίνῃ Δοκλιπτάδι, ἕ τὰ δάκτυλα τῶν τα, πὶ
 πιάθης.* sic autem clauditur, *Γίνωμεν Βάκχου ζῶρον
 πῶμα· δάκτυλος αἴως.* Hæc πάλι κομμένην λύχρον ἰδὲν
 μὲν οὐδὲν; Videtur autem auctor verbis Alcæi vo
 luissè suum epigramma claudere. nō legēs, ἕ τὸν
 λύχρον σβέντυμεν, sed ἕ τὸν λύχρον ἀμυμένωμεν προ αἰαμέ
 νομεν, quam lectionem habes etiam alicubi apud
 Athenæum. Si tamē Horatius alluissè ad hũc Al
 cæi versum, *σβέντυμεν* legit. Et de hoc quidē loco
 hæctenus. Videtur autem & in illa ode, cuius
 initium est, O nauis referent in mare te noui

Fluctus, imitatus Alcaicum, ex quo elata nonnulla eodem modo *δήθησθρουΐδρα*. Plena autem fuisse huiusmodi allegoriis eius carmina testantur veteres scriptores. quum enim ille apertè inu-chi in tyrannos non auderet, obscure loquebatur. Ex Pindaro quoque nonnulla mutuatus est Horatius, ut hoc odes initium, *Quē* virum aut heroa lyra vel acri Tibia sumis cecebrare Clio. sic enim Pindarus, *Διαξιφόρμυλγες ὕμνοι Τίνα θεόν, ἢ ἦρωα, Τίνα δ' αἰδρα κελαδῆσσιν*. Denique Horatius multa ex iis quos nominauimus poetis aliisque apertè transfert: quæ autem aliunde ita mutuatur, ut sua tamen velit videri, ea ita in varias formas commutat, ut vix ab eo cuius sunt, si adsit, agnosci possint: & hoc est honestè furari, nam non esse turpe ex antiquo scriptore furari, docuerunt nos suo exemplo ipsi Græci, quorum furta memoriæ prodita sunt quæ plurima. Ipse enim Homerus ex Orpheo & Musæo multa furatus est: ex Homero vicissim posterifere omnes multo plura. Quid poetæ tragici? Euripides multa non Homero tantum, sed & aliis compilauit qui Homeri ætatem secuti sunt. Sophocles rursus haud pauca Euripidi. Sed nec ipsi comici alij ab aliorum scriptis manus abstinerunt. Ita igitur furari turpe non est: sed furti comminui, hoc verò longè est turpissimum. Nam & apud Lacedæmonios, qui cautè furari poterat, impunitus abibat: qui in furto deprehensus

erat, loris cadebatur. Nec iniuria, meo quidem iudicio, nam, *Quam* quisque nouit artè, in hac se exerceat. At qui in furto deprehenditur, imperitus est artis quam proficitur.

Πεῖν πένδμουσι. Athenæus nos docet apud multos veterum priorè syllabam τὸ πένδ & produci & corripit solitam.

32 *Τί φῆς αἰ κηρωθεῖς*. Corruptus est hic versus, in quo si κηρωθεῖς legas, erit hoc quidem verbum ad versus mēsuram aptius: sed ad sensum poetæ non satis accommodatum. qui quid uoluerit, manifestum est ex versu sequenti: quæ tamen eius uerba fuerint, diuinare non facile est.

33 *Ἡ Νέηλον ἢ π' Μέμφου*. Suspectus non debet esse cuiquam hic locus. nam sic alibi, *Τί γάρ με δεῖ πέπιδαι* *Ορητε ἔκατ' ἀγροῖς*. Sic & poetæ Latini nonnunquam præpositionum ordinè inuertunt.

34 *Ορα καὶν σιφαιόσιον* *Οπως ἀρέπει τὰ λυκαὶ Ρόδοις κρίνα πικρότα*. Sic Ouidius, *Quale* rosæ fulgent inter sua lilia mixtæ. *Quemadmodum* autem hic noster poeta ex corollis probat canorum suorum colorem non aspernandum, ita & nigrum colorem ex iisdem commendat quidam pastor apud Theocritum, his uersibus, *Καὶ τὸ ἴον ἰδὲν ὄρε, ἢ ἀχαπία ὑάκινθος*. *Ἄλλ' ἔμπας ἐν ὄρε σιφαιόροις τὰ παρῶτα λέγειται*.

35 *Ἀπυλὸν πῆμα λυαῖν*. Mirum est non solum hic, sed & in sequentibus bis in eadem oda repeti hanc dictionem, in illis uersibus, *Τὸ μὲν οὖν πῆμα*

κρεαδόν, &c. Το μὲν οὖν πῆμα λάβωμεν. Qui possit ex hoc verbo πῆμα fieri iamibus, non video: πῆμα autem aptius esset, sed non videtur ita leniter cadere.

36 Καρπίσι γαῖα ποικυήθει. Videtur postulare versus ut legatur καρπίσι. nisi & hoc diuersum est carmen à cæteris.

Ο μὲν ἕλων μάχεται, Παρέσω ἢ μαχέσω. He phastion citans hos duos versus, legit, παρῆσι γδ, μαχέσω, ut habemus, sensus est facilior: sed non stat versus, ut legit ille, versus est integer, sed heribimus in sensu. Nisi forte παρῆσι γδ, per parenthesin dictum sit, pro ἔξεισι γδ, ut sit, si quis pugnare vult, pugnet: per me licet: non eum teneo, ut Virgilius loquitur. Sic alibi dixit, οπιζῶ δὲ πῆμα. Et quidam alius in hunc sensum. Δός μοι πῆμα, μάχαι δὲ δήμοι ἐπὶ νότος Μέλοι. Tibullus quoque in quadam elegia sic ludit, Ut mihi potanti possit sua dicere facta Miles, & in mēsa pingere castra mero.

37 Σεικλωὸν ἐν μέσοισι. Videtur deesse δὲ particula, sed lex versus fortasse eam excludit.

Διχαίνειν ἄρχεται μούσας. Dimeter est acatalect^o siue acatalectic^o: cuiusmodi alios reperies alibi.

38 Βιόπου μὲν γαλιβίω. Nō hic tantum μὲν cor reptam habet priorem syllabam: sed & in illo versu, μέλωμαι ῥόδον ἑλιόν, & in illo, μέλωμαι βρύνα μίτραις. uterque enim versus est iambicus dimeter catalecticus.

Ἔρωσ ποτ' ἐν ῥόδουσι. Antea vidimus ut nonnulli

integras odas ex hoc poeta in sua epigrammata transcripserint: vide ut ipse etiā Theocritus ex hac suū Ἔρωτα κλειοκλέπῳ fecerit. sic enim ille,

Τὸν κλέπῳ ποτ' Ἔρωτα κακά κένθεσε μύθοισι
Κλειόν δὲ σίμβλων σιλβιδμον ἀκράδ' ἔχρατ'
Δάκτυλα παύθ' ὑπὲρ ὕδατος ὁ δὲ ἀγχε, καὶ χέρι' ἐφύοσπ,
Καὶ παύ γὰρ ἐπάταξε, & ἀγαπ. τα δὲ Ἀφροδίτα
Δείξεν τὰν ὀδύων, κ' ἐμίφετο ὅτι γε τίθον
Θηελὸν ἐπὶ μέλισσῳ, κ' ἀλῆκα ἀεὶ ἀμάματα ποιεῖ.
Χ' ἀμάτηρ γιλάσατο, ἢ δ' ἔκ' ἴσον ἐστὶ μύθουατος
Χ' ὠπυθὸς μὲν ἔης, τὸ δὲ ἀεὶ ἀμάματα ἀλῆκα ποιεῖς.

Qua nos sic vertimus, ut cū Latina Anacreontis oda conferrentur.

Improba apis quondam furē confixit Amorē,
Dum rapit ille fauos aluearibus: articulōσq;
Vndiq; perstrinxit sūmos. dolet ille, manūq;
Exsufflas, pede pulsat humū: la sūmq; parenti
Ostēdit digitum, & queritur quōd tāculavisu
Bestia quū sit apis, tantū det acumine vulnus.
Cui tum subridēs mater, Quid? nō apis & tu
Es similis, qui tantillus das vulnera tanta?

39 Γοιτὶ τὸ πᾶς ῥόδιος. Doricē. libetere autem implet articulos hoc modo poeta, ut in illis versibus, Ο αἰὴρ ὅ τις Κυθῆρης τὰ βελή πα ἔβλ' ἔρωτων.
& alibi, Γίωμεν οὖν πὸν οἶνον τὸν πᾶ καλοδ' ἀυαίς. Illic item, τὸ ῥόδον τὸ ἔβλ' ἔρωτων, multisque aliis in locis. Habent enim magnam venustatem in his versibus huiusmodi articuli: at multa sunt carminum genera, quibus adhibiti, aures offenderent.

Αναμυψόμεν δὲ βαλέζον. Propter versum ω in o mutatum videtur, quod apud Homerum nouū non est.

40 Τὰς ἡ φρονίδης μετώδην. Ex hoc aut ex simili loco est illud Μακεδονίης ὑπάτου, Τίω γδ' Ανακρέοντος ἐν ᾧ ἀναπείθεαι φυλάσσω Παρφασίω, ἧπ' εἴ φρονίδα μὴ καπέχην.

Ὀδύρα μὲν κελίμαις. Rectē ὀδύρα μὲν ἄ. nam non ὀδύρα δαμνίον solum, sed & ὀδύρα δαμνίον est in vsu.

41 Ἐπὸ βαρεῖται χορδῶν. Post hunc versum videtur aliquid deesse.

42 Ολίγω δρόσον πιπυκῶς. quod hic πίνειν, Theocritus σπίζεσθαι dicit, ceydill. 4, μὴ παρῶκαρ σπίζεσθαι, ὡσπερ ὁ πέπλις; & Virg. Dúmque thymo pascétur apes, dum rore cicadae. Plinius dicit eas ore carere, sed quiddam aculeatum habere in pectore, quo rorem lambunt.

Βασίλεις ὅπως αἰείδεις. Verti, regina: quòd cicada nomen fœmininū sit. ajunt tamē cantare solum marem, tacere fœminam. vnde reprehendens mulierum loquacitatem Xenarchus comicus, dixit, Εἴτ' εἰσὶν οἱ πέπλις ἐκ θύδαμνονες, ὡν ἦ ζυμαξίν ἔσθ' ὅπου ὡ φωνῆς ἐνι; Sed hic generalius locutum poetam nostrū existimare debemus.

Χ' ὅσα φέροισιν ἄρα. Antea admonui literam φ nonnunquam præcedentem syllabam producere.

Τὸ ἡ γῆρας ἔσθ' εἶπε. Hoc fortasse dicit, quia, ut inquit Lucretius, veteres ponunt tunicas.

44 χαλεπὸν τὸ μὴ φιλήσασθαι, χαλεπὸν δὲ καὶ φιλήσασθαι. Videtur

detur huc pertinere illud distichum, Εἰ μισῶν πόθος ἔσθ', φιλεῖν πόθος, ἐκ δὲ λοιπὸν Αἰροῦμαι, χρεστής ἔλκας ἔχην ὀδυμῆς.

Γένος οὐδὲν εἰς ἔρωτα. Propertius, Nil tibi nobilitas poterit conducere amanti.

Μόνος ἄρτυρον βλέπουσιν. Eleganter idem, Cynthia non sequitur fasces, nec curat honores: semper amatorum ponderat illa sinus.

Ἀπόλοιτο παρῶκαρ αὐτῆς ὁ πόνος ἄρτυρον φιλήσας. Quomodo ἀπόλοιτο, si iam olim ἀπέλετο? Nimirum: noc ita dicitur ut à Propertio, illi sub terribus fiant mala multa puella, Quæ, &c.

45 Διὰ τῶν ἐν ἀδελφός. Timocreon Rhodius initio cuiusdam scolij, Ὡφελεις ὡ πρὸς πλοῦτε μήτ' ἐν γῆ, μήτ' ἐν θαλάσσῃ, μήτ' ἐν ἡπίρω φαιλύμα. Ἀλλὰ τάρτερον τε γαίην καὶ χέροντα ὄξ' ἔσθ' ἄντ' ἐν ἀνθρώποις κακά.

Τὸ δὲ χέρον, ὀλύμματα Διὰ τῶν οἱ φιλοῦσες. Quia argenti cupiditas facit ut venales sint amicae.

46 Ὅτι ἐν πόποις ἀπειρῆ, Νέον ἐν πόποις ἀταρβῆ. Legitur & sic, Ὅτι ἐν πόποις ἀπειρῆ, Νέον ἐν πόποις ἀταρβῆ.

47 Ἦτόν ἄσποντον κερμύζων. Ita malim quàm πόπον: ut πόπον ἄσποντον intelligamus λαθνησῖα δίνον, ut Alcæus dixit: & ut Homerus φάρμακον quoddam κηπιγῆς vocavit.

Ἄρα εἰς ὑπὲρθε λυκαί. Quidam putant legendū hic θαλάσσαν.

48 Χ' ὅσα μὴ γέμεις ὄρα δαμνίον, Μοῖα καὶ μαθησῖα κελύπητι.

Melius fortasse, propter versum, Ὅσα μὴ γέμισ-
 ῃ ὁ ἔσθλας. Sic autem in quodam epigramate Δι-
 μοκρίτου, quod est eiusdem argumenti, Σπέρτα μὴ
 νοι φαίνασα, τὰ δὲ γέμισ.

Αλαλημῶνι ῥι' ἔπ' αὐτά. Nullum sensum ex his
 verbis possum eruere: propterea crediderim le-
 gendum, ὁ δὲ μῶνι ῥι' ἔπ' ἀκτά.

49 Τηγάροις φέροντες αἶδρος. Melius φέροισιν.

Ἐξαπὸς νέος θυδαίς. Quum nec steterit versus, nec
 sensus reperiatur, malim legere μυθυδαίς. Nam
 dixit, Ὅν ὅταν πῆνη γαράμος. Nunc ἀεὶ τὸ νέον idem di-
 cit, sed aliis verbis.

50 Σωτέταρῃ αὐξὶ μῆπιν. Quidam putant hic
 legendum, σωτέταρῃ ῥι' αὐξὶ μαλπίν. Latere cer-
 τε hic suspicor magnum aliquod mendum.

Χαείσιν τ' ἀγαμὶ ἐν ὄραις Πολυμυθῶν ἐρώτων.
 Confer hunc locum cum illo, Ρέδα πᾶς ὁ τῆς
 Κυθῆρης Σπέταται καλοῖς ἰγλοῖς Χαείσιν συλχρῶν.

Γλυκὴ ἐποιῶντα πῆρα. Εν ἀκανθίταις ἀταρπίς. Pu-
 to hic legendum, Γλυκὴ καὶ ποδοῦντα πῆρα, nam
 & parva est mutatio literarū, & sensus est, meo
 quidem iudicio, elegantissimus: quem ego ita
 expressi, hunc locum vertens. Est grata colli-
 genti, Spineta ut antè pungant, Viæque senti-
 cosæ. Vtor autem hic particula vt, pro quâuis.

• Nec verò de verbo πῆρα quisquam dubitet, nā
 ita dixit antè, Τροχῶντα πῆρεν ὕδρος.

51 Ὀσφῶ τὸ ῥι' αὐτὸ περπον. Vide num legendū
 ὀρόφω, quod verbum pro tota etiā domo vsur-
 patur. vnde ὀπρωφῶσι.

52 Κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεῖς. Legitur &, Κορυφῆς
 ἔδειξεν ὁ Ζεῖς.

Ὅτ' ἐγὼ νέον ὀμίλου Εσορῶ, παρέσιν ἦκα. Suspi-
 cor ita scripsisse poetam, Ὅτ' ἐγὼ νέον ὀμιλον Εσο-
 ρῶ, παρέσιν ἦκα. vt antea dixit, Τείχας γέρον μῶ
 ὄσι, Τας δὲ φρένας νεάζει.

Παράσδος, θεῶν τε φέδαται. Non dubito quin hic le-
 gendum sit, Ρόδα δὲς.

53 Φερέτω ροῖαν ἀπὸ ὀπῶρης. Legere potes & ροῖαν.
 sed & ροῖαν potest ferri, vt vidimus antea ποιῶ
 passim correpta priore, vbi alij ποιῶ scribere ma-
 lunt: sed nihil necesse, nisi & pro ποιῶτα apud
 Theocritum, prima breui, scribere velimus ποι-
 ῶτα, idemque in cæteris facere. quod ego cer-
 τε non probarim.

Ἐν ἰγλοῖς μὴ ἴπποι. Suspicor νότον esse hoc ἀδάειον.

H A E C ferè sunt quæ ἀποχρίτως à nobis
 obseruata, rudioribus nō ingrata fore existima-
 uimus. Alia quidem præterea examināda & ca-
 stiganda restant, sed cōsultò à nobis prætermis-
 sa, quia de illis amplius deliberandū censemus.
 Quod autem ad versus attinet quibus vsus est
 noster poeta, animaduertendum est duo esse e-
 ius odarum genera. Vnum enim genus est earū
 quæ sunt μενσεδίς, &, vt ita dicam, simplices:
 in quibus omnibus iambico dimetro κατὰ ληπ-
 κῶν vitur: (quod carmen ἀσκριότιον appella-
 tur) præterquam in duabus, quarū altera cōstat
 tota versibus διακτυλικῶς περιμέτρως ἀκαλακτικῶς,

illa videlicet cuius initiū est, Αἰ μούσῳ πὸν ἔρωτα.
 Altera autem versibus trochaicis, partim ἀκα-
 ταλικῶν, partim etiam καταληκτικῶν. nimirum il-
 la cuius primus est versus, Παθε θρηϊκήν, ἔδην.
 Alterū genus est earū que sunt mixtæ ex diuer-
 sis versibus, puta iambicis, dimetris καταληκτικῶν
 & ἀκαταληκτικῶν, itē ex choriambicis, anapesticis,
 dactylicis, alijsq; quos ex variis συζυγίαις, sed ἰσο-
 δυναμοῦσας constituit. Ex Alcæi autem versibus
 quos hic habes, alij similes sunt Horatianis
 illis, Qualem ministrum fulminis alitem, Cui
 rex decorum regnum in aues vagas, &c. Alij au-
 tem similes illis, Nullam Vare sacra vite prius
 feueris arborem Circa mite solum Tyburis, &
 mœnia Catili. Ode autem Sapphus constat
 versibus illis qui apud Horatium etiam Sapphi-
 ci nominātur, & Adonio. hoc tantū interest,
 quod Horatius in secūda sede solo vtatur spon-
 deo: at illa modò spondeum, modò trochaum
 admittat. Hic autem versus, Μὴ μ' ἄττοις, κησὶ ἄ-
 νίαισι δέμας, nemini suspectus esse debet. nam
 quauis ἄτη longum habeat α apud Homerum,
 tamen hic cortipitur: estque trochaus in
 prima sede huius versus, vt & in alijs. quidā enim
 antiquus Grammaticus docens apud AEoles
 nonnunquam α licenter corripitur, hunc versum
 citat. Sed ille certē versus, Κ' ὅπῃ γ' ἐμῷ μάλι-
 σ' ἐγὼ γῆν' ἔδωκα, meritò suspectus esse potest. nā
 non caret mendo. reliqua bene habent.

ANACREONTIS

ALIQVOT ODÆ AB ~~ANACREONTE~~

~~ANACREONTE~~ eodem carmine
 expressæ.

1

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας.

ANTEM libens Atridas,
 Cantem libensque Cadmum:
 Sed barbity mibi vnum
 Nerui sonant amorem.
 Mutata nuper à me
 Chelys, fidēsque cunctæ:

Iamque Hercules labores
 Canebam: at illa contra
 Sonabat vsque amores.
 Heroes ergo longum
 Mihi valete posthac.
 Nam barbity mibi vnum
 Nerui sonant amorem.

2

Φύσας κέ εἶσα τείροισι.

TAVRO ferire cornu,
 Equo vngula nocere,
 Lepori valere cursu,

Natura dat leoni
 Oris patentem hiatus.
 Pisces docet natate,
 Aues docet volare:
 Prudentiam viris dat.
 At feminis nequiuit.
 Quid ergo donat illis?
 Decoram habere formam:
 Pro parmulisque cunctis,
 Pro lanceis que cunctis.
 Quin flamma cedat illi
 Ferrumque, si qua pulchra est.

Μεσονυκτικός πῶδ' ὤραϊς.

N V P E R silente nocte,
 Quum iam rotatur Vrsa
 Circa manum Bootae,
 Et corpus omne somnos,
 Fessum labore, carpit:
 Superuenit, forisque
 Meas Cupido pulsat.
 Quis tundit ostium, inquam,
 Turbatque somniantem?
 Reclude, clamat ille,
 Fores, metumque pone.
 Nam sum puellus, & per
 Illunem oberro noctem,
 Madens ab imbre totus.
 Vt audij hæc, misertus
 Accendo lumen, atque

Meos recludo postes.
 Tunc conspicio puellum,
 Sed arcum habentem & alas,
 Sed pendulam pharetram.
 Foco admouetur à me,
 Manibus manus & eius
 Foueo vt caleseat, imbrem
 Et exprimo capillis.
 Ille, vt recessit algor,
 Probemus, inquit, arcum,
 An laesus imbre neruus.
 Statimque tendit illum,
 Ferit & mihi sagitta
 Medium iecur, quasi æstrum,
 Tunc exilit cachinnans,
 Aitque, Gratulare
 O hospes: ecce, saluus
 Meus quidem mihi arcus,
 At cor tibi dolebit.

6 Ἐπὶ μυρονίταις πρῆνταις.

T E N E R O S superque myrtis,
 Super & virente loto
 Recubans, bibam lubenter:
 Religatus at papyro
 Tunicam Cupido collo,
 Mihi poculum ministrat.
 Rota nam velut curulis,
 Properat volucris atas.
 Tenuis iacebimusque

Cinis, ofibus soluis.
 Tumulum quid est quòd vngas,
 Vel humo quòd ebibenda
 Peritura dona fundas?
 Potius manente vita,
 Roseas meo corollas
 Capiti ferásque odores:
 Mihi & euoces amicam.
 Etenim priusquam ad Orci
 Rapiar nigri choreas,
 Volo dissipare curas.

7

Τὸ ρόδον τὸ ἄριστ' ἐρώτων.

ROSAM amoribus dicatam
 Sociemus ad Lyæum:
 Folijs rosam decoram
 Capiti reuincientes,
 Calices iocemur inter.
 Rosa, honor decúsque florum.
 Rosa, cura amorque veris.
 Rosa, calitum voluptas.
 Roseis puer Cytheres
 Caput implicat coronis,
 Charitum choros frequentans.
 Agedum ergo me corona
 Pater ò Lyæe, templis
 Modulans tuis vt adstem:
 Roseis comásque sertis
 Redimitus, atque pulchra
 Comitante me puella,

Choreas & ipse ducam.

10

Ἐρασίμῃ πύλαι.

AMABILIS columba,
 Vnde vnde pergis, aut quòd?
 Tot vnde nunc odores,
 Huc aduolans per auras,
 Spirásque depluísque?
 Eho, quid istud ad te?
 Anacreon suum me
 Huc misit ad Bathyllum,
 Illum Bathyllum in omnes
 Tyrannidem gerentem.
 Me paruulo Cythere
 Addixit hymnulo illi.
 Sic ergo Anacreon me
 Nunc vtitur ministra.
 Et en vides vt eius
 Iftas fero tabellas:
 Breuique pollicetur
 Me liberam futuram.
 Veruntamen manu me
 Vt mittat, eius vsque
 Manere serua malo.
 Nam quid necesse montes
 Circunuolare & agros,
 Et insidere ramis,
 Baccas edentem agrestes?
 At nunc mihi potestas
 Raptum ex Anacreontis

Manu comesse panem:
 Vinum biboque solum,
 Quod ipsemet propinat.
 Sin forte pota salto,
 Pennis Anacreonta
 Herum meis obumbro.
 In eius & reclinans
 Me barbita, quiesco.
 Hæc summa: iam valetō.
 Tu me loquaciorem
 Cornice reddidisti.

13 Δέξισαι αἱ γυναῖκες.

DICUNT mihi puellæ,
 Anacreon senex es.
 Speculum cape, intuere
 Nullæ vt comæ super sint,
 Tibique glabra sit frons.
 At ego, an comæ super sint,
 Defluerint an omnes,
 Hoc nescio: sed illud
 Certè scio: decere
 Senem, hoc magis vacare
 Amoribus iocisque,
 Quo mors magis propinqua est.

14 Τί σοι δέλεος ποιῶσω.

QVIBVS loquax, quibusnam
 Te plectam hirundo penis?
 Vtrūmne vis volucres

Alas tibi recidam?
 Imam secémue linguam,
 Tibi quod ille Terens
 Fecisse fertur olim?
 Nam tu quid ante lucem
 Meas strepens ad aures,
 E somnijs beatis
 Mihi rapis Bathyllum?

15 Θέλω δέλω φίλῳ σου.

LIBET libet iam amare.
 Cupido me monebat
 Vt amator esse vellem:
 At ego insciens monenti
 Parere negligebam.
 Mox ergo sumpsit arcum
 Et auream pharetram,
 Me prælio laceffens.
 Ego verò, vt olim Achilles,
 Lorica amictus, atque
 Scuto minax & hasta,
 Cum Amore præliabar.
 Iaciebat illæ tela,
 Vertebar at ipse terga.
 Tandemque missili omni
 Quum destitutus esset,
 Ira æstuans, iacit se
 In me, velut sagittam:
 Penetrans & in cor vsque
 Medium, resoluit artus.

Scutum ergo nil iuuat me :
 Nam cur petamur extra,
 Quum praelium sit intus?

16 Οὐ μοι μέλει Γύρως

NIL curo Sardiani
 Regni Gygen potentem.
 Auri nec appetens sum,
 Nec inuidens tyrannis.
 Sed curo delibutam
 Vnguento habere barbam :
 Sed implicare curo
 Meos rosis capillos.
 Hodierna curo tantum :
 Quis cras futura nouit?
 Age ergo dum fauet fors,
 Ludo vaca & Lyco :
 Ne si quis opprimat te
 Morbus, repentè dicat,
 Ohe satis bibisti.

17 Σὺ μὲν λέγεις πρὸς Θήβης,

T H E B A N A bella cantas,
 Troiana cantat alter:
 Meas at ipse clades.
 Me non eques pedesve,
 Non perdidere naues.
 Aliud nouum sed agmen,
 Dominae insidens oculis,
 Et inde t:la mittens.

18

Τὸν ἄρ' ἔχουρον ἑρδύσσει.

T O R N O mihi labora
 Argentum, & inde fac mi
 Vulcane, non quidem arma:
 (Nam quid Gradius ad me?)
 Sed poculum mihi fac
 Quantum potes profundum.
 Insculpi tóque in illo
 Non astra, plaustrá ve vlla,
 Tristem nec Orionem.
 (Nam Pleiades quid ad me?
 Quid lucidus Bootes?)
 Vitem sed & racemos
 Insculpe, cumque Baccho
 Vuas simul prementes
 Cupidinem & Bathyllum.

19

Ἡ γὰρ ῥιζάνα πίπει.

F O E C V N D A terra potat,
 Hanc arbore'sque potant.
 Et potat equor auras,
 Phæbúsque potat equor,
 Ipsumque Luna Phæbum.
 Quid ergo vos sodales
 Potare me vetatis?

20

Ἡ ταῦτά τις ποτ' ἔστι.

N I O B E N stetitisse dicunt
 Saxum ad fluentia Troia:

Pandionisque fertur
 Hirundo facta quondam,
 Novis volasse pennis.
 Speculum sed ipse fiam,
 Ut vsque specter a te.
 Vestis, puella, fiam,
 Ut vsque gester a te,
 Liquor esse purus optem.
 Lauem tuos ut artus.
 Vnguentum et esse molle,
 Artus tuos ut vngquam.
 Aut sim monile collo,
 Strophium aut tuis papillis.
 Sim calceus, tua me
 Saltem terasque planta.

22 Ο πλῆτος εἴγα χροσσοῦ.

SI prorogare vitam
 Vis vlla possit auri,
 Addictus vsque et vsque
 Auro forem aggerando:
 Ut quando mors veniret,
 Accepto abiret auro.
 Sim emptam habere vitam
 Mortalibus nefas est,
 Quid conquerar, quid autem
 Lamenta vana fundam?
 Si nanque certa morti
 Me fata destinarunt,
 Quis restat vsus auri?

Mero volo madere
 Inter meos sodales:
 Dulcem volo puellam
 Molli sinu fouere.

24 Οταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ.

V T me subit Lyceus,
 Tunc cura dormit omnis,
 Crasumque sperno prae me:
 Dulcis repente nostro
 Erumpit ore cantus.
 Hedera comasque cingens,
 Proculco mente cuncta.
 Ad arma currat alter,
 Ad pocula ipse curram.
 Puer ocyus scyphum da.
 Nam praestat ebrium me
 Quam mortuum iacere.

25 Ἀχι ζωγράφων ἀείπει.

AGEDVM perite pictor,
 Rhodiae magister artis
 Absentem ut edocebo,
 Depingito mi amicam.
 Depinge mollicellos
 Primum nigrasque crines,
 Si fert et ipsa cera,
 Vnguenta pinge olentes.
 Nigroque sub capillo,

Genis abusque primis
 Frontem fac illi eburnam:
 Supercili nigrantes
 Discrimina nec arcus,
 Confundito nec illos:
 Sed iunge sic, vt anceps
 Diuortium relinquas:
 Quale esse cernis ipsi.
 At ignis instar, eius
 Sit fulgurans ocellus:
 Et glaucus, vt Minerua:
 Et pectus, vt Cytheres.
 Nasum genasque pingē,
 Lacti rosas remiscens.
 Pithiūs sit at labellum,
 Quod osculum laceſſat.
 Intraque molle mentum,
 Per colla leuia omnes
 Sint Gratiae volantes.
 Ad vltimum, nitente
 Illa induatur ostro:
 Pateat tamen mihi pars
 Cutis pusilla, totum
 Qua corpus arguatur.
 Quid plura? eam ecce cerno.
 Loquere, credo, cera.

27

Γεῦρε μοι Βαθύλλον ἄπλο.

MEOS Bathyllum amores,
 Vt te docebo, pingē.

Nitidas

Nitidas comas fac illi,
 Intus quidem nigrantes,
 At aureas supernē.
 Dehinc inordinatos
 Recolligens capillos,
 Permite, lege nulla
 Cincinnulos vagari.
 Teneram pilusque frontem
 Supercili coronet
 Mage cærulū dracone.
 Oculus niger sit & trux,
 Mixtus tamen sereno:
 A Marte quod sit, illud:
 At hoc, quod à Cythere.
 Vt hinc timore, & hinc spe
 Suspensa mens vacillet.
 Roseum sit vtque pomum,
 Lanuginosa mala.
 Pudibundi & inferatur
 Quantum potest ruboris.
 Verum haud scio labellis
 Quæ detur apta forma.
 Sint blanda, plena suade:
 Vt mixta sit loquaci
 Taciturnitate cera.
 Sit latus ipse vultus.
 Eburna præteribam
 Adonidæa colla.
 Habeat deinde pectus,
 Manusque Mercuri ambas:

H

Femurque quale Pollux,
 Ventremque ceu Lyæi.
 Femurque molle supra,
 Femur quod excipit ignes.
 Volo simplicem esse pubem,
 Lam cogitantem amores.
 Sed ars tua est maligna,
 Dare quæ vetat videnda
 Pötiora terga multo.
 Quid opus pedes vt addam?
 Pretij quod exiges, fer.
 Sed Apollinem mihi istum
 Refingito in Bathyllum.
 Sin veneris Samum olim,
 Fac Apollinem ex Bathyllo.

30

Ἀφες μὲν τοῖς θεοῖς ἴσι.

SINE hausibus Lyæum
 Sine hauriam profundis.
 Furere hunc volo furorem.
 Furebat olim Orestes,
 Furebat Alcæonque,
 Vterque matricida.
 At nemine ipse cæso,
 Leni mero sed hausto,
 Furere hunc volo furorem.
 Olim Hercules furebat,
 Quassans & Iphiteum
 Arcum, & truce[m] pharetram.
 Olim furebat Ajax,

Ensem Hectoris coruscans,
 Septuplicemque parmam.
 At poculum ipse gestans
 Et has comis corollas,
 Non spiculum, nec enssem,
 Furere hunc volo furorem.

32

Σὺ τοῦ φίλου χαλιδάϊ.

H I R V N D O, tu quidem annis
 Is singulis redisque:
 Tu æstate nidulata,
 Bruma soles latere,
 Nilum petens ve Memphim.
 Amor sed vsque nostro
 In corde nidulatur.
 Pullas fit vnus, ales:
 Hic conditur sub ouo,
 Hic semiclusus extat.
 Hiantiumque iugis
 Pipitus est amorum.
 Aluntque pipiones
 Mainsculi minores.
 Hi rursus educati,
 Gignunt nouos & ipsi.
 Quid me, quid ergo fiet?
 Nam turba tanta amorum est,
 Vt iam tot vna lingua
 Non possit explicare.

33

Μὴ με φύγῃς, ἀρώσται.

NE conspicata canos,
 Me fugeris puella.
 Nec quòd tibi color sit
 Rosæ prior colore,
 Spernas meos amores.
 En aspice in corollis,
 Rosis decenter alba
 Ut lilia implicentur.

34

Ὁ τῶρος εἶσι ὦ πῶ.

ISTVM profectò taurum
 Quendam Iouem esse credo.
 Nam veçtat ille dorso
 Sidoniam puellam,
 Vastumque tranat æquor,
 Et findit vngula vndas.
 Sed grex nec extat vllus,
 Abactus vnde taurus
 Tranet fretum, nisi ille.

35

Ἰδὲ πῶς ἕαρος φαιέντος.

V I D E N' vt ineunte vere
 Charites rosas abundant?
 Viden' vt iam æquoris vnda
 Posuit suum furorem?
 Viden' vt iam nat anas,
 Remearè vt incipiat grus?
 Purè vt resurgat sol?

Est grata colligenti,
 Licet ante spina pungat
 Mordacibus rubentis.
 Est grata eam fouenti
 Manu subinde molli.
 Eadem decens coronis:
 Et expetita mensis.
 Solennibusque Bacchi.
 Rosis quid absque fiat?
 Aurora nonne fertur
 Rosea manu decora?
 Roseis que nonne Nymphæ
 Spectabiles lacertis?
 Rosicolor ipsa Cypris
 Vocitata nonne doctis?
 Quid dicam? & illa multis
 Medicina certa morbis:
 Nec inutilis sepultis.
 Rosa tempori resistit:
 Cuius senecta suauem
 Seruat iuuentæ odorem.
 Sed que rosas origo?
 Quum cæculis ab vndis
 Sale rosidas Cytheren
 Spuma edidit profundi:
 Iouisque quum Minerua
 E vertice exiliuit
 Armata scuto & hasta:
 Tunc nobilis rosarum
 Stirps edita est beato

Terra sinu, venustus
 Miraque fetus artis.
 Superumque turba diuim,
 Rosa vt esset, irrigantes
 Nectar suum, è rubeto
 Insigne procrearunt
 Germen patris Lyxi.

§§ Εἰς ἴσους ἰσοῦ ἴσους.

E Q V I solent iniustum
 Coxis habere signum.
 Parthique de tiaris
 Plerumque noscitantur.
 At intuente amantes
 Mox noscitantur à me.
 Nam nescio quod omnes
 Signum solent minutum
 Inustum habere cordi.

34943

НАУКОВА БИБЛИОТЕКА ОНУ ИМ. І. МЕЧНИКОВА